

CE FEL DE OAMENI
AR TREBUI SĂ FIȚI VOI
?

ÎNȚĂIA EPISTOLĂ A LUI
IOAN

Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. (1:7)

**MĂRTURISITORI AI
LUMINII ȘI DRAGOSTEI**

GHID DE STUDIU
PENTRU GRUPURILE MICI
BISERICA METANOIA
ARAD 2014

GHID DE STUDIU PENTRU GRUPELE MICI

MĂRTURISITORI AI LUMINII ȘI DRAGOSTEI

ÎNTÂIA EPISTOLĂ A LUI IOAN

**BISERICA METANOIA ARAD
2014**

Departamentul de învățatură – grupuri mici, 2014

(cu participarea lui Emil Bartoș și Radu Gheorghică)

1 Ioan, Ghid de studiu
© Biserica Metanoia Arad
Str. Tribunalul Dobra nr. 8
www.bisericametanoia.ro
Tel. 0257 255 226

PROGRAMA DE STUDIU PENTRU 1 IOAN

Lecția	Tema	Textul	Data
1	Chemarea la părtășie – Ai părtășie?	1:1-4	29 sept. - 05 oct.
2	Trăirea în lumină – Ce faci când ai păcătuit?	1:5-2:14	06 oct. - 12 oct.
3	Trăirea în adevăr – Cum deosebești adevărul de minciună?	2:15-29	13 oct. - 19 oct.
4	Născut din Dumnezeu – Pe cine ai ca tată?	3:1-10	20 oct. - 26 oct.
-	Cina Domnului		02 nov.
5	Practica dragostei – Cum știi că iubești?	3:11-18	03 nov. - 09 nov.
6	Porunca dragostei – De ce să iubești?	3:19-4:6	10 nov. - 16 nov.
7	Perfecțiunea dragostei – Cine ia inițiativa în dragoste?	4:7-4:21	17 nov. - 23 nov.
8	Probitatea dragostei – Cum îți exprimi dragostea?	5:1-12	24 nov. - 30 nov.
-	Aniversarea bisericii		07 dec.
9	Credință și cunoaștere – Ce trebuie să știi și să crezi?	5:13-17	08 dec. - 14 dec.
10	Certitudinea părtășiei – Ești sigur?	5:18-21	15 dec. - 21 dec.

INTRODUCERE LA ÎNTÂIA EPISTOLĂ A LUI IOAN

Emil Bartoș

SCOPUL EPISTOLEI

Cu toate că textul nu ne spune nicăieri cine este autorul, exegeții biblici au observat suficiente similarități de stil, structură, limbaj și tematică între evanghelia scrisă de apostolul Ioan și această epistolă, astfel încât să fim convinși că e vorba de același autor. De asemenea, mărturia extrabiblică susține că Ioan a fost autorul epistolei. Destinatarii scrisorii au fost creștini născuți din nou (5:13), chiar dacă unii dintre ei au părăsit adunarea, în urma unor tensiuni interne (2:19).

De ce a scris Ioan această scrisoare? Din context deducem că era scriere epistolară care se dorea a fi mai degrabă auzită! Știm că citirea publică se practica ca un obicei al vremii (vezi 1 Tim. 4:13), obicei folosit întâi în sinagogile evreiești și preluat apoi de creștini în închinarea publică a Bisericii. De altfel, practica citirii textului biblic în public a fost și credem că a rămas unul dintre secretele consolidării Cuvântului revelat al lui Dumnezeu. De aceea, credem că scopul imediat al scrierii lui a fost citirea în public a acestei epistole într-una (probabil Efes) sau în mai multe biserici din regiunea unde locuia și slujea. Compoziția epistolei s-a subordonat scopului pentru care a fost scrisă, adică să fie literatură orală adaptată ascultătorilor. Aceasta face ca 1 Ioan să nu poată fi trecută în rândul epistolelor homiletice și nici în rândul celor doctrinare. Este, mai degrabă, o epistolă pragmatică, care urmărește obiective specifice contextului dat de situația Bisericii Primare de la sfârșitul secolului I.

STRUCTURA EPISTOLEI

Comentatorii biblici recunosc faptul că epistola nu are o structură literară ușor de descifrat la prima citire. Nu poți observa

numaidecât o aranjare logică, simplă, cu argument liniar. Asta nu înseamnă că epistola nu are logică internă și consistență pentru ascultători; doar că nu putem detecta imediat o structură impusă în mod conștient de scriitor.

Literatura exegetică asociată acestei epistole arată înspre trei grupuri de comentatori care au ales să se apropie diferit de ea, pentru a concepe o structură ajutătoare. Primii sunt comentatorii care văd epistola împărțită în **trei părți**, funcție de trei mari teme: sfințirea, dragostea și întruparea. Cele trei teme, într-adevăr, se întrepătrund de-a lungul scrierii. Unii comentatori văd chiar o distribuție a temelor sub formă spiralată, adică ideile se învârt în jurul unor teme centrale. Nu avem, așadar, o progresie a ideilor sub formă liniară, ci ideile epistolei se învârt în jurul acestor teme centrale, însă înaintând către niveluri spirituale superioare. Alți interpreți combină ideea spiralei cu cea a testelor, adică ești încurajat să te verifici dacă ești un copil al lui Dumnezeu prin trei teste: a fi neprihănit, a iubi frații și a crede că Isus e Fiul lui Dumnezeu.

Al doilea grup de interpreți susțin o structurare a epistolei formată doar **două părți**, pe lângă introducere și concluzii. De exemplu, se observă că, la începutul și la finalul epistolei, Ioan dezbate tema teologică a întrupării Fiului lui Dumnezeu, iar în mijlocul scrierii el dezvoltă, cu precădere, tema sfințirii și dragostei. Cele două părți sunt separate de două afirmațiile unice: Dumnezeu e lumină (tema sfințirii) și Dumnezeu e dragoste (tema iubirii). Trecerea de la o temă la alta se face prin versete tip balama (1:5, 3:10 și 5:1-5).

În sfârșit, al treilea grup de comentatori nu caută nici variantă de structurare logică a textului, preferând varianta **liniară**. Adică, observăm anumite conexiuni între paragrafe, însă ele nu sunt conectate datorită existenței unui plan gândit dinainte de autor, ci pur și simplu sunt legate între ele de ideile textului. O divizarea în paragrafe conectate logic nu se impune. Dacă totuși este nevoie de o divizare pragmatică, atunci secțiunile divizate nu impun demonstrarea unor elemente literare premeditate.

După cum se vede, fiecare structurare sau împărțire are neajunsurile ei. De pildă, primele două nu acoperă toate textele din carte, lăsând deoparte unele paragrafe greu de interpretat și de integrat în structurile propuse (de exemplu 2:12-14). A treia, deși

este o metodă cu mai puține riscuri, nu ajută prea mult cititorul în a discerne obiectivele autorului. În concluzie, chiar dacă fiecare tip de structurare are inevitabil o doză de subiectivitate, credem că este util a lucra cu o structură, întrucât poate ajuta obiectiv pe cel care vrea să înțeleagă mai bine mesajul epistolei.

Dintre multele posibilități, propunem o structură combinată, care păstrează în mare formatul clasic al împărțirii pe capitole. Tema mare a cărții am ales să fie tema părtășiei, afirmată clar în deschiderea epistolei și prezentă incognito în conținutul ei. Tema părtășiei este apoi susținută de două capitole mari, date de cele două mari afirmații despre Dumnezeu (lumină și dragoste), încadrate de două capitole ce funcționează ca prolog și epilog.

Propunem următoarea structură:

PĂRTĂȘIA ÎN LUMINĂ ȘI DRAGOSTE

I. CHEMAREA LA PĂRTĂȘIE (1:1-4)

- a) Sursa părtășiei (1:1-2)
- b) Scopul părtășiei (1:3)
- c) Rezultatul părtășiei (1:4)

II. PĂRTĂȘIA ÎN LUMINĂ (1:5-3:10)

1. Trăirea în lumină (1:5-2:14)

- a) Mărturisirea și iertarea păcatului (1:5-2:2)
- b) Biruința asupra păcatului (2:3-14)

2. Trăirea în adevăr (2:15-3:10)

- a) Testul adevărului (2:15-29)
- b) Născut din Dumnezeu (3:1-10)

III. PĂRTĂȘIA ÎN DRAGOSTE (3:11–5:12)

1. Practica dragostei (3:11-18)

- a) Dragoste și ură (3:11-13)
- b) Dragoste și viață (3:14-18)

2. Porunca dragostei (3:19-4:6)

- a) Rămânerea în dragoste (3:19-24)
- b) Testul duhurilor (4:1-6)

3. Perfecțiunea dragostei (4:7-21)

- a) Inițiativa dragostei (4:7-16)
- b) Onestitatea dragostei (4:17-21)

4. Probitatea dragostei (5:1-12)

- a) Dragostea și credința personală (5:1-4)
- b) Dragostea și cunoașterea personală (5:5-12)

IV. CERTITUDINEA PĂRTĂȘIEI (5:13-21)

- a) Certitudine și rugăciune (5:13-17)
- b) Certitudine și relație (5:18-21)

METODA DE STUDIU

Înainte de a intra în studiul lecțiilor alese pentru cele zece întâlniri programate, vom specifica câteva amănunte metodologice. Prima parte a studiului de față conține o parte introductivă, cu informații despre epistolă și metoda de studiu. S-a adăugat apoi un studiu special despre triada hermeneutică, pentru a-l orienta mai bine pe cel ce studiază genul acesta de scrieri. De asemenea, s-a inclus o transcriere structurală sau o diagramă a epistolei și mai multe versiuni ale epistolei în limba română.

Formatul metodei de studiu a fost influențat de specificul cărții. Fiind o carte tip epistolă, foarte concentrată în idei, fără o structură evidentă, metoda de studiu a ținut cont de aceste detalii și a apelat la un model aplicabil fiecărei lecții, cu nuanțări diferite, în funcție de subiectul tratat în lecție. Modelul nu s-a aplicat automat fiecărei lecții, prezentarea ținând cont de subiectul tratat și de accentele pasajului în lucru.

Tematica lecțiilor a fost decupată din structura de bază a cărții, pentru a răspunde nevoilor bisericii de azi. Deoarece studiul se întinde pe zece săptămâni, s-au ales zece lecții bazate pe structura propusă mai sus. Corespunzător titlului inițial, s-a adăugat un titlu interogativ având ca scop stimularea dimensiunii practice a studiului.

Iată cele zece lecții de studiat:

LECȚIILE DE STUDIAT

- 1. CHEMAREA LA PĂRTĂȘIE – AI PĂRTĂȘIE?**
- 2. TRĂIREA ÎN LUMINĂ – CE FACI CÂND AI PĂCĂTUIT?**
- 3. TRĂIREA ÎN ADEVĂR – CUM DEOSEBEȘTI ADEVĂRUL DE MINCIUNĂ?**
- 4. NĂSCUT DIN DUMNEZEU – PE CINE AI CA TATĂ?**
- 5. PRACTICA DRAGOSTEI – CUM ȘTII CĂ IUBEȘTI?**
- 6. PORUNCA DRAGOSTEI – DE CE SĂ IUBEȘTI?**
- 7. PERFECȚIUNEA DRAGOSTEI – CINE IA INIȚIATIVA ÎN DRAGOSTE?**
- 8. PROBITATEA DRAGOSTEI – CUM ÎȚI EXPRIMI DRAGOSTEA?**
- 9. CREDINȚĂ ȘI CUNOAȘTERE – CE TREBUIE SĂ ȘTII ȘI SĂ CREZI?**
- 10. CERTITUDINEA PĂRTĂȘIEI – EȘTI SIGUR?**

CADRUL TEOLOGIC AL EPISTOLEI

Un cadru teologic ajută la înțelegerea pașilor în studiul pe lecții. Atunci când apostolul Ioan a scris epistola, știm că Biserica se afla la a treia generație. Prima generație de creștini a avut parte de experiența directă a lucrărilor supranaturale, de mărturia apostolilor și de puterea Evangheliei. A doua generație a așezat mesajul Evangheliei într-un sistem de credință prin dezbateri și diseminare. Ca în orice comunitate, în Biserică au apărut probleme din interior și din exterior. Viața comunității era tulburată de cazuri de imoralitate, de tensiuni între lideri sau de apariția erezilor doctrinare. În cea de-a treia generație a Bisericii, cea în care trăia și scria Ioan, problemele nu au încetat. Falsurile au apărut peste tot. Întrucât Cristos era central noii religii, au apărut cristoșii falși. Etica creștină era și ea distorsionată de amestecul cu practicile păgâne. Ioan a trecut prin toate cele trei generații și a observat erorile, tensiunile și, implicit, nevoile bisericii. De aceea, în epistola lui, caută să-i întoarcă pe creștinii generației lui la „ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții” (1:1).

Două scopuri majore se desprind din citirea epistolei. Primul scop al scrierii a fost teologic. De fapt, este același cu scopul scrierii evangheliei, și anume, ca cititorii să creadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu și, crezând în El, să aibă viața veșnică (Ioan 20:31; 1 Ioan 5:11-13). Acesta era cadrul teologic larg în care intrau scrierile ioanine, care explica planul de mântuire al lui Dumnezeu și în care întruparea avea un rol esențial. Clarificarea principală de care avea nevoie Biserica în acel moment istoric era cu privire la divinitatea și umanitatea lui Isus. Astfel, Ioan afirmă intenționat și repetat în epistola sa că acest Isus era Cristosul (Unsul), Cuvântul întrupat, care S-a jertfit din dragoste pentru iertarea păcatelor noastre, care mediază înaintea Tatălui și care asigură viața veșnică tuturor celor ce cred în El și păzesc poruncile Lui. Aceste afirmații esențiale credinței creștine combăteau erezia ebionită, care nega divinitatea lui Cristos și erezia docetistă, care nega umanitatea lui Cristos. Isus Cristos nu a fost o altă ființă umană creată, o fantomă sau un spirit fără trup material, ci a fost întruparea Fiului lui Dumnezeu în persoana lui Isus din Nazaret. De aceea, prologul

epistolei începe cu afirmarea întrupării Cuvântului și chemarea la părtășie a credincioșilor.

Al doilea scop specific al epistolei viza moralitatea creștină. Așa după cum în Biserică existau învățători falși, așa existau și creștini falși. Mulți pretindeau că sunt creștini, dar nu trăiau ca și creștini. De aceea, apostolul Ioan intervine și clarifică: cine pretinde că este urmașul lui Cristos, trebuie să trăiască ca El (2:6). A dovedi credința în Cristos însemna, pe de o parte, acceptarea divinității și umanității Lui și, pe de altă parte, a-I reflecta caracterul sfânt în trăire. Creștinul trăiește între două vremi. Acum caută să fie ca Isus, să se sfințească și să iubească ca El. Dar finalul nu este aici, ci totul va avea sens când se va arăta Cristos, în slavă, și toți ai Lui vor fi ca El (3:2). De aceea, de modul în care trăiești acum, aici, depinde eternitatea ta.

Aceasta explică de ce Ioan nu separă niciodată doctrina de etică, ci le vede conlucrând în viața unui ucenic al lui Isus. Două afirmații doctrinare majore în epistolă susțin acest principiu: Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste. De altfel, foarte mulți comentatori văd în cele două enunțuri teologice pilonii de susținere a tematicilor din întreaga epistolă. Prima afirmație (Dumnezeu este lumină) ne trimite la modul de existență al lui Dumnezeu, iar a doua (Dumnezeu este dragoste) ne trimite la modul de acțiune al lui Dumnezeu. Așa cum cele două dimensiuni ale ființei lui Dumnezeu îl reprezintă pe El, așa doctrina și etica împreună îl reprezintă pe creștin. Cele două dimensiuni ale vieții spirituale creștine, doctrina și etica, vor fi prezente în studiul fiecărei lecții, ca un test al părtășiei autentice.

Întreaga structură a scrisorii lui Ioan țin cont de aceste prime observații. Pentru că este nevoie de o structură orientativă, care să ajute la o mai bună înțelegere a cărții, vom apela la cele două enunțuri despre Dumnezeu ca o sugestie pentru a împărți epistola în două părți. Conform structurii, vom avea o primă parte numită **Părtășia în lumină** (1:5-3:10) și o a doua parte, numită **Părtășia în dragoste** (3:11-5:12). După cum am anticipat, tema dominantă a părtășiei a fost și ea aleasă din multitudinea de variante propuse de comentatori. Alegerea temei părtășiei are două motive: e prezentă chiar la începutul epistolei și răspunde spiritului ei. Apostolul ne spune chiar în prolog care este obiectivul imediat al scrierii lui: „Ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă,

ca și voi să aveți părtășie cu noi” (1:3a). Invitația lui Ioan, deci, este ca cititorii să participe în comuniunea Sfintei Treimi și în comuniunea bisericii. Părtășia înseamnă participarea în comuniune, unitatea de credință sau a avea aceeași viață. A avea părtășie împreună înseamnă să ai părtășie cu apostolii și cu ceea ce împărtășesc apostolii. Părtășia e o relație interpersonală, o reciprocitate. Chemarea, așadar, este la a experimenta un grad mai mare de părtășie realizabil doar în lumină și în dragoste.

Enunțurile doctrinare pivot au nevoie de o explicație suplimentară încă de pe acum. Subiectul principal al epistolei nu este omul, ci Dumnezeu. De la acest subiect trebuie pornită analiza întregii cărți. Ce înseamnă, așadar, că **Dumnezeu este lumină**? Două direcții de interpretare sunt acceptate aici. Prima vizează natura ființei lui Dumnezeu, în sensul că Dumnezeu este sursă atât pentru lumina fizică, cât și pentru cea spirituală. Lumina derivă, se naște din Dumnezeu, alungă întunericul și aduce viață biologică și spirituală. Manifestarea acestei lumini se observă în universul material și în manifestarea gloriei lui Dumnezeu în istoria revelației. De pildă, Dumnezeu este numit Tatăl luminilor (Iacov 1 :17) și Cel care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia. Adesea, Dumnezeu s-a descoperit pe Sine sub forma luminii sau strălucirii gloriei. El a condus poporul evreu în pustiu într-un stâlp de foc, i-a apărut în vedenie lui Isaia în Templu înconjurat de strălucire, sau lui Saul, pe drumul Damascului, într-o lumină orbitoare. Al doilea sens al expresiei ne trimite la caracterul sfânt al lui Dumnezeu. El este lumină pentru că în El nu este minciună, nedreptate sau păcat. De aceea, o caracteristică de bază a naturii și manifestării lui Dumnezeu este sfințenia. Ioan îl definește, în epistola lui, pe Dumnezeu ca neprihănit (2:29) și adevărat (5:20).

Din acest adevăr fundamental derivă datoria credinciosului. Părtășia pretinde asemănare morală cu Dumnezeu. Ioan cere să dovedim credința într-un Dumnezeu care este lumină prin a trăi și noi în lumină. Umblarea în lumină este semnul părtășiei cu Dumnezeu, testul părtășiei fundamentate pe etică. Cine nu umblă în lumină nu are părtășie cu Dumnezeu, deci are părtășie cu păcatul.

Ce înseamnă, apoi, că **Dumnezeu este dragoste**? Întâi, să nu confundăm expresia lui Ioan cu cea a unor pluraliști religioși, anume că „dragostea este Dumnezeu”. Dragostea, în context, se referă la o însușire a ființei lui Dumnezeu. Dragostea nu este un atri-

but neutru, pasiv, ci se definește prin inițiativă. Dumnezeu iubește prin faptul că a inițiat procesul mântuirii noastre, trimițându-l în lume pe Fiul Său, ca noi să trăim (4:9). Acest model al dragostei conceput și trăit de Dumnezeu Însuși se așteaptă a fi implementat de credincioșii Lui între ei și în relația cu semenii lor. Așa după cum dragostea lui Dumnezeu a avut ca obiectiv împlinirea dreptății divine și iertarea, așa dragostea credincioșilor are ca obiectiv păzirea poruncilor Lui și iubirea de frați.

Cele două afirmații doctrinare ale lui Ioan sunt însoțite și sprijinite constant de prezența contrastelor: lumină/întuneric, adevăr/minciună, dragoste/ură, drept/nedrept, viață/ moarte, credință/necredință, Cristos/anticrist, libertate/frică etc. O parte din aceste contraste își vor găsi explicația în studiul nostru. Funcționalitatea lor se dovedește în testarea spiritualității creștine: umblarea în lumină sau umblarea în întuneric (1:6; 2:6), ținerea sau neținerea poruncilor (2:3-6; 3:24; 5:2), iubirea sau ura față de frați (2:9-11; 3:14-15; 4:7-8; 5:2), păcătuirea sau neprihănirea (3:4,7-10; 3:24; 4:13) etc. Este posibil ca Ioan, prin aceste contraste, să fi avut în vedere demascarea dualismului gnostic, infiltrat în Biserică. Gnosticii separau radical trupul de spirit, învățând fals că trupul e rău, iar spiritul e bun. Efectele aceste erezii se vedeau în extremele spiritualismului gnostic: ascetismul dur și libertinajul sexual. Dualismul creștin nu avea nimic de-a face cu cel gnostic. Deși suntem creați având trup și spirit, ele funcționează împreună în om, influențându-se reciproc. Dacă există contraste, ele sunt determinate nu de structura omului, ci de modul în care te raportezi la adevărul revelat al lui Dumnezeu.

În epistolă găsim o serie de doctrine teologice fundamentale credinței creștine. Chiar dacă nu sunt dezbătute în detalii, aceste doctrine sunt prezente în text, scoțând în evidență esența Evangheliei prezente în Biserica primului veac. Printre cele mai importante, găsim temele: întrupării, ispășirii, învierii, revenirii Domnului, sfințirii, regenerării. Aceste doctrine vor constitui baza teoretică pentru dimensiunea etică.

OBIECTIVELE EPISTOLEI

Epistola întâi a lui Ioan e scrisă de apostol către o audiență particulară, care s-a confruntat cu o situație particulară (2:18). Într-

o anumită biserică a apărut o schismă, unii au părăsit adunarea, iar cei rămași se pare că aveau probleme cu siguranța credinței. De aceea, unii analiști au abordat epistola din perspectiva spiritului pastoral prezent în sfătuire, încurajare și învățătură. Într-adevăr, apostolul Ioan, în vârstă acum, trecut prin ani de prigoană și slujire, arată din plin duhul cald al păstorului preocupat de sănătatea spirituală a Bisericii și de mărturia ei în afară. Alții însă au privit epistola din perspectiva spiritului polemic, în sensul că obiectivul autorului a fost, de fapt, să contracareze influența oponenților din comunitate. Aceasta se resimte din contrastele scrierii și din sloganele îndreptate împotriva ereticilor.

Credem însă că cele două abordări pot fi folosite împreună, mai ales când le citim în cheia tandemului doctrină/etică, excepțional desfășurat în întreaga epistolă, așa după cum s-a văzut în analiza cadrului teologic.

DIMENSIUNEA LITERARĂ, ISTORICĂ ȘI TEOLOGICĂ A TEXTULUI BIBLIC

Radu Gheorghită

Perspectiva asupra demersului hermeneutic de interpretare a Scripturii, prezentată în rândurile de mai jos, este rezultatul implicării efective în exegeza și interpretarea textului biblic de-a lungul ultimelor trei decenii. Ea s-a decantat de-a lungul anilor și, deși va mai suferi cu siguranță modificări și ajustări, în mare ea constituie înțelegerea la care am ajuns la acest moment cu privire la chintesența naturii textului biblic, un fenomen complex care se prezintă sub trei dimensiuni esențiale: dimensiunea literară, dimensiunea istorică și dimensiunea teologică.

De la început, doresc să clarific faptul că titlul acestui mic studiu este similar cu cel al cursului *Invitation to Biblical Interpretation: Exploring the Hermeneutical Triad of History, Literature and Theology* (Grand Rapids: Kregel, 2011), scris de Andreas Koestenberger și Richard Patterson, însă explorarea temei și predarea cursului în școli, folosind aceleași trei dimensiuni hermeneutice, am făcut-o cu mulți ani înaintea apariției cărții.

Materialul de față își propune să facă o scurtă prezentare a celor trei dimensiuni, fiecare cu caracteristicile ei și cu dinamica specifică la înțelegerea plenară a textului biblic.

1. DIMENSIUNEA LITERARĂ

Dimensiunea literară este cea care se recomandă de la sine, având în vedere că Sfintele Scripturi sunt în esența lor **un text**. Ca urmare, orice aspect ce caracterizează **un text** și orice demers care își propune să descifreze **un text** ajută la înțelegerea dimensiunii literare a Scripturilor.

Este adevărat că revelația supremă a lui Dumnezeu a fost adusă în și de Fiul Său întrupat, însă despre El cunoaștem tot din textul biblic. Dumnezeu a decis această formă de descoperire de Sine prin Scripturi. Deci, dacă Dumnezeu a ales să se reveleze pe Sine prin intermediul unui text, alegerea Sa trebuie să fie onorată

de cei ce doresc să-L cunoască prin a studia cu atenție dimensiunea literară a fiecărei cărți.

Care sunt aspectele esențiale ale dimensiunii literare?

(1) Gramatica limbii în care a fost scrisă cartea

Aplicat la Biblie, aspectul acesta se referă la gramatica limbii în care a fost scrisă Sfânta Scriptură și, prin extensie, la gramatica limbii în care a fost tradusă Biblia. Parafrazând o maximă a lui Martin Luther: „Biblia nu poate fi înțeleasă corect din punct de vedere teologic, dacă nu este înțeleasă mai întâi din punct de vedere gramatical!” Și mai simplu: gramatica precedă teologia! Un bun manual de gramatică trebuie ținut întotdeauna pe masa de studiu. Toate chestiunile gramaticale ce țin de morfologia textului, de sintaxa lui și de lexicul folosit joacă un rol crucial în găsirea înțelesului unui text.

(2) Genul literar al cărții

În esență, însă, orice cititor atent al Scripturilor va distinge faptul că există o pluralitate de genuri literare: de la literatură narativă la cea poetică; de la material profetic la scrieri apocaliptice; de la epistole la pilde. Fiecare dintre aceste genuri și sub-genuri literare își au propriile lor caracteristici nu doar în a comunica mesajul, ci și în interpretarea lui. O pildă nu poate fi interpretată folosind aceleași canoane cu care este interpretată o narațiune istorică, iar o epistolă se deosebește radical de literatura sapiențială. Acest lucru nu înseamnă că unele sunt mai importante decât altele, ci doar se subliniază principiul că fiecare gen literar trebuie respectat. Adică, (i) fiecare gen literar trebuie identificat ca atare și (ii) trebuie abordat cu regulile de interpretare potrivite lui.

2. DIMENSIUNEA ISTORICĂ

Spre deosebire de alte religii, creștinismul a accentuat întotdeauna credința într-un Dumnezeu care nu doar a creat și controlează ca un Suveran istoria omenirii, ci s-a și identificat cu ea în actul întrupării în istorie. Multe aspecte ce țin de textul Scripturii și de revelația de Sine a lui Dumnezeu prin intermediul textului au fost la început evenimente istorice. Prin ele, însă, Dumnezeu

S-a făcut cunoscut și Și-a descoperit voia, planul, promisiunile și așteptările Lui. Fără o dimensiune istorică, creștinismul își pierde valoarea.

Când studiem dimensiunea istorică a unei cărți, urmărim două elemente contextuale, care funcționează pe cel puțin două paliere. Pe primul palier întâlnim **micro-contextul istoric**, adică tot ceea ce ține de situația concretă a unei scrieri (autor, destinatar, mesaj, context, ocazia scrierii etc). Într-un studiu serios, toate aceste detalii istorice trebuie identificate cu atenție. Pe al doilea palier, întâlnim **macro-contextul istoric**, în care priveliștea se deschide pentru a urmări desfășurarea în istorie a unui aspect anume. De exemplu, în Epistola către galateni avem nu doar micro-contextul istoric, ci și dimensiunea istorică de ansamblu al planului de mântuire conceput de Dumnezeu. Îl găsim aici pe Dumnezeu direct implicat în istorie, făcându-i promisiuni lui Avraam, protejând împlinirea promisiunii prin Legământul sinaitic, apoi, la împlinirea vremii, trimițându-L pe Fiul Său și Duhul Fiului Său pentru noi. Fără dimensiunea istorică completă, nu poți înțelege ce a dorit autorul să transmită.

3. DIMENSIUNEA TEOLOGICĂ

Dimensiunea teologică este, fără îndoială, elementul care le echilibrează pe primele două. Scriptura nu a fost scrisă de croniciari istorici detașați de evenimente, care au consemnat doar obiectiv anumite evenimente. Dimpotrivă, Scripturile sunt scrise de oameni convingși de adevărul exprimat în scris și care caută să convingă cititorul de acest adevăr. Un autor, de pildă, nu a scris doar să-și informeze cititorul de faptul învierii lui Isus, ci, situându-se pe poziția unuia care a trăit el însuși această realitate, caută să-și convingă cititorul de acest adevăr, angajându-și toată capacitatea lui intelectuală și spirituală. Intenția autorilor a fost în primul rând una teologică, adică să-l convingă pe cititor despre un adevăr revelat de Dumnezeu. Toate aspectele de conținut, de formă, de selectare a materialului, de secvențiere a lui etc. sunt subordonate intențiilor teologice cu care și-au compus materialul. De cele mai multe ori, diferențele de suprafață care apar între diverși autori (cum ar fi comparații între textele Evangheliilor) se rezolvă simplu atunci când se urmărește intenția teologică cu care

o anumită scriere a fost compusă.

Câteva precizări sunt necesare în ce privește importanța celor trei dimensiuni în studierea unei cărți. Întâi, se observă că deși cele trei dimensiuni sunt prezente, nu toate dimensiunile sunt la fel de evidente pentru un anumit gen literar. De exemplu, la prima vedere, latura dominantă în cartea Psalmilor este dimensiunea literară, iar în cartea Faptele apostolilor este dimensiunea istorică. Dar o astfel de percepție este păguboasă, în cel mai bun caz, și falsă, în cel mai rău. Toate cele trei dimensiuni sunt la fel de prezente în absolut orice text, orice carte a canonului biblic, în orice gen literar. Cartea Psalmilor are la fel de multă teologie ca o epistolă și un substrat istoric la fel de substanțial ca o narațiune istorică. La fel, cartea Faptele apostolilor dă dovadă de o măiestrie stilistică, literară și compozițională cu nimic mai prejos decât capodoperele literaturii antice, iar dimensiunea ei teologică este evidentă pentru orice cititor atent.

În al doilea rând, analiza poate demara plecând de la oricare dintre cele trei dimensiuni, fără a se impune o succesiune anumită a abordărilor. Atât timp cât tuturor li de dă aceeași atenție, nu se pierde și nici nu se câștigă nimic prin impunerea unei ordini stricte în care cele trei dimensiuni trebuie să fie analizate.

În al treilea rând, practica arată că, nu de puține ori, confluința celor trei dimensiuni creează tensiuni la nivelul interpretării unui text, care nu se pot rezolva ușor întotdeauna. În acest caz, interpretarea corectă este cea care menține tensiunea între dimensiuni, fără a impune o soluție care să reducă la tăcere una dintre dimensiuni, sau chiar pe celelalte două. Doar interpretarea care ia în considerare contribuția fiecărei dimensiuni poate avea pretenția de a se apropia de interpretarea corectă a unui text.

Încurajez orice cercetător al Cuvântului să se apropie de interpretarea textului biblic ținând cont de aceste dimensiuni. Onorarea lui Dumnezeu înseamnă și onorarea Cuvântului Său. Iar aceasta cere un studiu serios, în smerenie și onestitate, pentru a fi binecuvântat de Cel Preaînalt!

BIBLIOGRAFIE

---

1. Akin, D.L., *1,2,3 John*, The New American Commentary (Nashville: Broadman and Holman Publishing, 2001).
2. Allen, D.L., *1-3 John: Fellowship in God's Family* (Wheaton: Crossway, 2013).
3. Jones, P.R., *1,2 & 3 John* (Macon: Smyth and Helwys Publishing, 2009).
4. Kruse, C.G., *The Letters of John*, The Pillar New Testament Commentary (Grand Rapids: Eerdmans, 2000).
5. Lieu, J., *The Theology of the Johannine Epistles* (Cambridge: Cambridge University Press, 1991)
6. Marshall, I.H., *The Epistles of John*, NICNT (Grand Rapids: Eerdmans, 1978).
7. Yarbrough, R.W., *1-3 John*, Baker Exegetical Commentary in the New Testament (Grand Rapids: Baker Academic, 2008).

1 IOAN

(Versiunea Dumitru Cornilescu)

CAP. 1

1. Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții –
2. pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată –
3. deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.
4. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.
5. Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.
6. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul.
7. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.
8. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.
9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.
10. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.

CAP. 2

1. Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit.
2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.
3. Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.
4. Cine zice: „Îl cunosc”, și nu păzește poruncile Lui, este un min-

- cinis, și adevărul nu este în el.
5. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.
  6. Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus.
  7. Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care ați avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-ați auzit.
  8. Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi; căci întunericul se împrăștie, și lumina adevărată și răsare chiar.
  9. Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum.
  10. Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină, și în el nu este niciun prilej de poticnire.
  11. Dar cine urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric, și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.
  12. Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.
  13. Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.
  14. V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.
  15. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.
  16. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.
  17. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.
  18. Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.
  19. Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci, dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.
  20. Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt și știți orice lucru.
  21. V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoaș-

- teți și știți că nicio minciună nu vine din adevăr.
22. Cine este minciunosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.
  23. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.
  24. Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.
  25. Și făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veșnică.
  26. V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească.
  27. Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.
  28. Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El.
  29. Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că oricine trăiește în neprihănire este născut din El.

CAP. 3

1. Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.
2. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.
3. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat.
4. Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.
5. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat.
6. Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.
7. Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit, cum El însuși este neprihănit.
8. Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește

- de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.
9. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.
  10. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său.
  11. Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții;
  12. nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.
  13. Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.
  14. Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte.
  15. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.
  16. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați.
  17. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?
  18. Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.
  19. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui,
  20. în orice ne osândește inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile.
  21. Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.
  22. Și orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.
  23. Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său, Isus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El.
  24. Cine păzește poruncile Lui rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni l-a dat.

CAP. 4

1. Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși.
2. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu;
3. și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum.
4. Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.
5. Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă.
6. Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii.
7. Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.
8. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.
9. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.
10. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.
11. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.
12. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.
13. Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.
14. Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.
15. Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu.

16. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.
17. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății.
18. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.
19. Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.
20. Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?
21. Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.

CAP. 5

1. Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut iubește și pe cel născut din El.
2. Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui.
3. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele;
4. pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.
5. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?
6. El, Isus Hristos, este Cel ce a venit cu apă și cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul.
7. (Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.)
8. Și trei sunt care mărturisesc (pe pământ): Duhul, apa și sângele, și aceștia trei sunt una în mărturisirea lor.
9. Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său.
10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el;

- cine nu crede pe Dumnezeu Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.
11. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.
  12. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.
  13. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică.
  14. Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.
  15. Și, dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.
  16. Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela.
  17. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat care nu duce la moarte.
  18. Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el.
  19. Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău.
  20. Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.
  21. Copilașilor, păziți-vă de idoli. Amin.

1 IOAN

(Versiunea NTR - Noua Traducere în Limba Română)

CAP. 1

1. Ceea ce era de la început, ceea ce am auzit, ceea ce am văzut cu ochii noștri, ceea ce am privit și ceea ce mâinile noastre au atins cu privire la Cuvântul vieții
2. Căci viața a fost arătată, iar noi am văzut-o și depunem mărturie și vă vestim viața veșnică care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată
3. deci ceea ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos.
4. Scriem aceste lucruri pentru ca bucuria noastră să fie deplină.

Umblând în lumină

5. Mesajul pe care l-am auzit de la El și pe care vi-l vestim este că Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric deloc.
6. Dacă spunem că avem părtășie cu El, dar umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul.
7. Dacă însă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții, iar sângele lui Isus, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.
8. Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi.
9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.
10. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.

CAP. 2

1. Copilașii mei, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva păcătuiește, avem la Tatăl un Apărător, pe Isus Cristos cel Drept.
2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.
3. Prin aceasta știm că-L cunoaștem: dacă păzim poruncile Lui.

4. Cel ce zice: „Îl cunosc!“, dar nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, iar adevărul nu este în el.
5. Însă, în cel ce păzește Cuvântul Lui, dragostea lui Dumnezeu a ajuns într-adevăr desăvârșită. Prin aceasta știm că suntem în El.
6. Cel ce zice că rămâne în El este dator să umble și el așa cum a umblat Isus.
7. Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care o aveți de la început. Această poruncă veche este Cuvântul pe care l-ați auzit.
8. Totuși vă scriu o poruncă nouă, care este adevărată în El și în voi, pentru că întunericul trece, iar lumina adevărată luminează deja.
9. Cel ce zice că este în lumină, dar îl urăște pe fratele lui, este încă în întuneric.
10. Cel care-l iubește pe fratele său rămâne în lumină și în el nu este nici un prilej de poticnire.
11. Dar cel care-l urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric și nu știe unde se duce, pentru că întunericul i-a orbit ochii.
12. Vă scriu, copilașilor, pentru că păcatele vă sunt iertate datorită Numelui Său.
13. Vă scriu, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel Ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, pentru că l-ați învins pe cel rău.
14. V-am scris, copilașilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel Ce este de la început. V-am scris, tinerilor, pentru că sunteți tari, iar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și l-ați învins pe cel rău. Nu iubiți lumea
15. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume! Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.
16. Căci tot ce este în lume – pofta firii, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții – nu este de la Tatăl, ci este din lume.
17. Iar lumea și pofta ei trec, însă cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

Ceasul de pe urmă și venirea anticristului

18. Copilașilor, este ceasul de pe urmă! Și după cum ați auzit că vine anticristul, să știți că acum sunt mulți anticriști. Prin această știm că este ceasul de pe urmă.
19. Ei au ieșit dintre noi, dar nu erau dintre noi. Căci, dacă ar fi fost

- dintre noi, ar fi rămas cu noi, dar, ieșind, au arătat că nu toți sunt dintre noi.
20. Voi aveți ungera de la Cel Sfânt și voi toți aveți cunoaștere.
  21. Nu v-am scris fiindcă nu cunoașteți adevărul, ci pentru că-l cunoașteți și pentru că din adevăr nu iese nici o minciună.
  22. Cine este mincinosul, dacă nu cel care neagă că Isus este Cristosul? Acela este anticristul: cel care-I neagă pe Tatăl și pe Fiul.
  23. Oricine-L neagă pe Fiul nu-L are nici pe Tatăl. Cel care-L mărturisește pe Fiul Îl are și pe Tatăl.
  24. Ceea ce ați auzit de la început, să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ceea ce ați auzit de la început, atunci și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.
  25. Și promisiunea pe care El ne-a făcut-o este aceasta: viața veșnică.
  26. V-am scris aceste lucruri cu privire la cei ce *încearcă* să vă ducă în rătăcire.
  27. Cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și nu aveți nevoie ca cineva să vă învețe, ci, așa cum ungera Lui vă învață cu privire la toate lucrurile, iar ea este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El, așa cum v-a învățat ea. Copii ai lui Dumnezeu
  28. Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când El Se va arăta, să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine înaintea Lui, la arătarea Lui.
  29. Dacă știți că El este drept, atunci știți că oricine face ceea ce este drept este născut din El.

CAP. 3

1. Vedeți ce dragoste mare ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. Și suntem! De aceea nu ne cunoaște lumea: pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.
2. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, n-a fost arătat încă, dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea așa cum este.
3. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, așa cum și El este curat.
4. Oricine comite păcatul, comite și fărădelegea; iar păcatul este fărădelege.

5. Știți că El a fost arătat ca să îndepărteze păcatele; și în El nu este păcat.
6. Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.
7. Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cel ce înfăptuiește dreptatea este drept, așa cum El este drept.
8. Cel ce trăiește în păcat este de la diavolul, pentru că diavolul păcătuiește de la început. Tocmai pentru aceasta a fost arătat Fiul lui Dumnezeu: ca să distrugă lucrările diavolului.
9. Oricine este născut din Dumnezeu nu mai trăiește în păcat, pentru că sămânța lui Dumnezeu rămâne în el; și el nu poate continua să păcătuiască, fiindcă a fost născut din Dumnezeu.
10. Prin aceasta sunt scoși la iveală copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: oricine nu înfăptuiește dreptatea nu este de la Dumnezeu, și nici cel ce nu-l iubește pe fratele său.

Să ne iubim unii pe alții

11. Acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început: să ne iubim unii pe alții,
12. nu ca și Cain, care era de la cel rău și care l-a ucis pe fratele lui. Și de ce l-a omorât? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte.
13. Nu vă mirați, fraților, dacă lumea vă urăște.
14. Noi știm că am trecut de la moarte la viață pentru că îi iubim pe frați; cine nu iubește rămâne în moarte.
15. Oricine își urăște fratele este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș nu are viața veșnică rămânând în el.
16. Prin aceasta am cunoscut dragostea: că El Și-a dat viața pentru noi. Și noi deci suntem datori să ne dăm viața pentru frați.
17. Dacă însă cineva are bunurile acestei lumi și-l vede pe fratele său în nevoi, dar își închide inima față de el, atunci cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?!
18. Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci prin faptă și adevăr!
19. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom încredința inimile în prezența Lui,
20. oricând ne-ar condamna inimile noastre. Căci Dumnezeu este mai mare decât inimile noastre și cunoaște totul.
21. Preaiubiților, dacă nu ne condamnă inimile noastre, avem îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu,

22. iar dacă cerem ceva, primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.
23. Iar porunca Lui este aceasta: să credem în Numele Fiului Său, Isus Cristos, și să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a poruncit.
24. Cel ce păzește poruncile Lui rămâne în El, iar El în acesta. Prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi: prin Duhul pe Care ni L-a dat.

CAP. 4

1. Preaiubiților, să nu credeți orice duh, ci verificați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu sau nu, pentru că în lume au ieșit mulți profeți falși.
2. Prin aceasta cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Isus Cristos a venit în trup este de la Dumnezeu,
3. iar orice duh care nu-L mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este al anticristului, despre care ați auzit că vine; acum el este deja în lume.
4. Copilașilor, voi sunteți din Dumnezeu și i-ați învins, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.
5. Ei sunt din lume și de aceea ce vorbesc ei este din lume, iar lumea îi ascultă.
6. Noi suntem din Dumnezeu; cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă, *însă* cel care nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem care este Duhul adevărului și care este duhul rătăcirii. Dragostea este din Dumnezeu
7. Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și-L cunoaște pe Dumnezeu!
8. Cel ce nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.
9. Prin aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu între noi: Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca să trăim prin El.
10. Dragostea constă în aceasta: nu că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.
11. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu, atunci și noi suntem datori să ne iubim unii pe alții.

12. Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu. Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este făcută desăvârșită în noi.
  13. Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El, și El în noi: pentru că ne-a dat din Duhul Său.
  14. Iar noi am văzut și depunem mărturie că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.
  15. Dacă cineva mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu rămâne în el, iar el în Dumnezeu.
  16. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu în noi.
- Dumnezeu este dragoste, iar cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.
17. În felul acesta, dragostea lui Dumnezeu este făcută desăvârșită în noi, pentru ca noi să avem îndrăzneală în ziua judecății, fiindcă, în lumea aceasta, cum este El, așa suntem și noi.
  18. În dragoste nu există frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are de-a face cu pedeapsa. Cel ce se teme n-a fost făcut desăvârșit în dragoste.
  19. Noi iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi.
  20. Dacă cineva spune: „Îl iubesc pe Dumnezeu“, dar își urăște fratele, este un mincinos; căci dacă nu-l iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, nu-L poate iubi pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut.
  21. Și porunca pe care o avem de la El este aceasta: cine-L iubește pe Dumnezeu, să-și iubească și fratele!

CAP. 5

1. Oricine crede că Isus este Cristosul este născut din Dumnezeu și oricine iubește pe Cel Ce l-a născut iubește și pe cel născut din El.
2. Prin această cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu: prin faptul că Îl iubim pe Dumnezeu și ascultăm de poruncile Lui.
3. Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu: să păzim poruncile Lui; și poruncile Lui nu sunt grele,
4. pentru că oricine este născut din Dumnezeu învinge lumea. Și ceea ce a adus victorie asupra lumii este credința noastră.
5. Cine este cel ce învinge lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?!
6. Isus Cristos este Cel Ce a venit cu apă și sânge. Nu doar cu apă, ci cu apă și cu sânge. Duhul este Cel Ce depune mărturie,

- pentru că Duhul este adevărul.
7. Căci trei sunt cei ce depun mărturie:
  8. Duhul, apa și sângele; iar cei trei sunt una *în mărturisirea lor*.
  9. Dacă acceptăm mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare, pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care El a depus-o cu privire la Fiul Său.
  10. Cel ce crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturia în el; cel ce nu-L crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a depus-o cu privire la Fiul Său.
  11. Și mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său.
  12. Cel care-L are pe Fiul, are viața; cel care nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața.

Epilog

13. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, cei care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viață veșnică.
14. Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem înaintea Lui: dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă.
15. Iar dacă știm că ne ascultă, atunci orice Îi cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El.
16. Dacă cineva îl vede pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să ceară, și Dumnezeu îi va da viață – vorbesc despre cei al căror păcat nu duce la moarte. Există un păcat care duce la moarte; nu pentru acela spun să se roage.
17. Orice nedreptate este păcat, dar este păcat care nu duce la moarte.
18. Știm că oricine este născut din Dumnezeu, nu trăiește în păcat, ci pe cel născut din Dumnezeu, Acesta îl apără, iar cel rău nu se atinge de el.
19. Știm că suntem din Dumnezeu și că lumea întreagă zace în cel rău.
20. Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere ca să-L cunoaștem pe Cel Adevărat. Și noi suntem în Cel Adevărat, în Fiul Său, Isus Cristos. El este adevăratul Dumnezeu și viața veșnică.
21. Copilașilor, feriți-vă de idoli!

1 IOAN

(Versiunea Ortodoxă - Bartolomeu Anania)

[CAP. 1]

Cuvântul Vieții. Dumnezeu este lumină.

- 1 Ceea ce era de la'nceput, ceea ce noi am auzit, ceea ce cu ochii noștri am văzut, ceea ce am privit și ceea ce mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul Vieții
- 2 – și viața s'a arătat, și noi am văzut-o și mărturisim, și vă vestim viața de veci care la Tatăl era și care nouă ni s'a arătat –,
- 3 ceea ce am văzut și ceea ce am auzit, aceea vă vestim și vouă, pentru ca și voi să aveți părtășie cu noi; iar părtășia noastră, din parte-ne, este cu Tatăl și cu Fiul Său Iisus Hristos.
- 4 Și pe acestea vi le scriem, pentru ca bucuria noastră să fie deplină.
- 5 Și aceasta e vestea pe care noi de la El am auzit-o și v'o vestim: că Dumnezeu este lumină și că'ntru El nu-i nici un întuneric.
- 6 Dacă noi zicem că avem părtășie cu El, dar umblăm întru întuneric, mințim și nu săvârșim adevărul;
- 7 Dar dacă umblăm întru lumină, așa cum El Însuși este în lumină, atunci avem părtășie unul cu altul, și sângele lui Iisus, Fiul Său, ne curățește pe noi de tot păcatul.
- 8 Dacă zicem că noi nu avem păcat, pe noi înșine ne amăgim și adevărul nu este'ntru noi.
- 9 Dacă ne mărturisim păcatele, credincios este El și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de toată nedreptatea.
- 10 Dacă zicem că n'am păcătuit, Îl facem pe El mincinos, și cuvântul Său nu este'ntru noi.

[CAP. 2]

Hristos, Mijlocitorul nostru. Porunca cea nouă. Antihrist.

Copii ai lui Dumnezeu.

- 1 Copilașii mei, pe acestea vi le scriu ca să nu păcătuiți. Și dacă a păcătuit cineva, noi avem Mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos, Cel-Drept.
- 2 El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi.

- 3 Și întru aceasta știm că L-am cunoscut: dacă-I păzim poruncile.
- 4 Cel ce zice: L-am cunoscut!, dar nu-I păzește poruncile, mincinos este și adevărul nu este'ntru el.
- 5 Dar cel ce-I păzește cuvântul, întru acela iubirea lui Dumnezeu este într'adevăr desăvârșită. După aceasta cunoaștem că suntem întru El.
- 6 Cel ce zice că rămâne întru El, dator este ca și el să umble așa cum Acela a umblat.
- 7 Iubiților, nu vă scriu poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care-o aveți de la'nceput; porunca cea veche este cuvântul pe care l-ați auzit.
- 8 Și totuși, poruncă nouă vă scriu – ceea ce este adevărat în El și'n voi –, pentru că întunericul se duce, iar lumina cea adevărată începe să răsară.
- 9 Cel ce zice că este în lumină și-l urăște pe fratele său, acela este în întuneric până acum.
- 10 Cel ce-l iubește pe fratele său rămâne în lumină, și piatră de poticnire nu-i în el.
- 11 Dar cel ce-și urăște fratele este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe încotro se duce, pentru că întunericul i-a orbit ochii.
- 12 Vă scriu vouă, copiilor, pentru că de dragul numelui Său v'au fost iertate păcatele.
- 13 Vă scriu vouă, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel ce este de la'nceput. Vă scriu vouă, tinerilor, pentru că l-ați biruit pe Cel-Rău. V'am scris vouă, copiilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl.
- 14 V'am scris vouă, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel ce este de la'nceput. V'am scris vouă, tinerilor, pentru că sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne'ntru voi și pe Cel-Rău l-ați biruit.
- 15 Nu iubiți lumea, nici pe cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este'n el;
- 16 pentru că tot ceea ce este în lume – pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții – nu sunt de la Tatăl, ci din lume sunt.
- 17 Și lumea trece, și pofta ei; dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.
- 18 Copiii mei, este ceasul de pe urmă; și precum ați auzit că vine Antihrist, așa și acum mulți antihriști s'au arătat: de aici cunoaștem noi că-i ceasul de pe urmă.
- 19 Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi; că de-ar fi fost dintre

- noi, ar fi rămas cu noi. Dar aceasta, pentru ca să se arate că nu toți sunt dintre noi.
- 20 Iar voi, ungere aveți de la Cel-Sfânt și pe toate le știți.
  - 21 V'am scris nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că-l știți; și știți că din adevăr nu vine nici o minciună.
  - 22 Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristos? Acela este antihrist, cel ce tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.
  - 23 Oricine-L tăgăduiește pe Fiul, nu-L are nici pe Tatăl; cine-L mărturisește pe Fiul, Îl are și pe Tatăl.
  - 24 Așadar, ceea ce-ați auzit de la'nceput, în voi să rămână; de va rămâne'n voi ceea ce ați auzit de la'nceput, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.
  - 25 Și aceasta este făgăduința pe care El ne-a făgăduit-o: Viața veșnică.
  - 26 Pe acestea vi le-am scris cu privire la cei ce vă amăgesc.
  - 27 Cât despre voi, ungerea pe care-ați primit-o de la El rămâne'ntru voi și n'aveți nevoie să vă învețe cineva; dar de vreme ce ungera Lui vă învață despre toate, și învățătura aceasta este adevărată și nu e minciună, așa cum ea v'a învățat, rămâneți întru El.
  - 28 Și acum, copilași, rămâneți întru El, pentru ca atunci când El Se va arăta să avem îndrăznire și la venirea Lui să nu stăm rușinați înaintea-I.
  - 29 Dacă știți că El este drept, cunoașteți că tot cel ce face dreptate este născut din El.

[CAP. 3]

*Copii ai lui Dumnezeu (continuare). Iubiți-vă unul pe altul!
Încrederea în Dumnezeu.*

- 1 Vedeți ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca noi să ne numim fii ai lui Dumnezeu; și suntem! De aceea nu ne cunoaște pe noi lumea: pentru că nu L-a cunoscut pe El.
- 2 Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu; și ce vom fi, încă nu s'a arătat. Știm că, dacă El Se va arăta, noi vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea pe El așa cum este.
- 3 Și tot cel ce are această nădejde în El, se curățește pe sine, așa cum Acela curat este.
- 4 Tot cel ce săvârșește păcatul săvârșește și fărădelegea; păcatul e fărădelegea.

- 5 Voi știți că El S'a arătat ca să ridice păcatele, și păcat în El nu este.
- 6 Tot cel ce rămâne întru El, nu păcătuiește; tot cel ce păcătuiește, nu L-a văzut și nici nu L-a cunoscut.
- 7 Copilașilor, nimeni să nu vă amăgească; cel ce'nfăptuiește dreptatea este drept, așa cum Acela drept este.
- 8 Cel ce săvârșește păcatul e de la diavolul, pentru că diavolul încă de la'nceput păcătuiește. Pentru aceasta S'a arătat Fiul lui Dumnezeu: ca să strice lucrurile diavolului.
- 9 Tot cel ce este născut din Dumnezeu nu săvârșește păcat, pentru că sămânța Sa rămâne în el; și el nu poate păcătui, pentru că e născut din Dumnezeu.
- 10 Întru aceasta se învederează fiii lui Dumnezeu și fiii diavolului: cel ce nu săvârșește dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu-l iubește pe fratele său.
- 11 Că aceasta este vestea pe care-ați auzit-o de la'nceput: să ne iubim unii pe alții.
- 12 – Nu precum Cain, care era de la Cel-Rău și și-a înjunghiat fratele. Și de ce l-a înjunghiat?: pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte. –
- 13 Nu vă mirați, fraților, dacă lumea vă urăște.
- 14 Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că-i iubim pe frați; cel ce nu-l iubește pe fratele său rămâne în moarte.
- 15 Tot cel ce-și urăște fratele e ucigaș de oameni; și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică rămânând întru el.
- 16 Întru aceasta am cunoscut noi iubirea: că El Și-a pus sufletul pentru noi; datori suntem și noi ca sufletele să ni le punem pentru frați.
- 17 Dar cel ce are bogăția lumii și-l vede pe fratele său în lipsuri și inima și-o'nchide față de el, cum rămâne'ntru el iubirea lui Dumnezeu?
- 18 Copilașii mei, să nu iubim cu vorba, nici cu vorbirea, ci'n faptă și'n adevăr.
- 19 Întru aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și'n fața Sa ne vom liniști inimile;
- 20 că dacă inima noastră ne osândește, Dumnezeu e mai mare decât inima noastră și cunoaște totul.
- 21 Iubiților, dacă inima noastră nu ne osândește, avem îndrăznire către Dumnezeu
- 22 și orice cerem de la El primim, pentru că-I păzim poruncile și

facem ceea ce e plăcut înainte-I.

- 23 Și aceasta este porunca Lui: ca noi să credem întru numele lui Iisus Hristos, Fiul Său, și să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a dat El poruncă.
- 24 Și cel ce-I păzește poruncile rămâne în El și El într'însul; și ntru aceasta cunoaștem că El rămâne în noi: din Duhul pe Care ni L-a dat.

[CAP. 4]

*Duhul lui Dumnezeu și duhul lui Antihrist.
Dumnezeu este iubire.*

- 1 Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci puneți duhurile la ncercare, dacă sunt de la Dumnezeu; pentru că mulți profeți mincinoși au ieșit în lume.
- 2 Întru aceasta să cunoașteți voi duhul lui Dumnezeu: fiecă duh care-L mărturisește pe Iisus Hristos ca venit în trup, este de la Dumnezeu;
- 3 și fiecă duh care nu-L mărturisește pe Iisus, nu este de la Dumnezeu; el este al lui Antihrist, despre care ați auzit că vine, și acum chiar este în lume.
- 4 Voi sunteți din Dumnezeu, copilașii mei, și i-ați biruit, pentru că Cel care este n voi e mai mare decât cel care este n lume.
- 5 Ei sunt din lume; de aceea grăiesc ca din lume, și lumea îi ascultă.
- 6 Noi suntem din Dumnezeu; cel ce-L cunoaște pe Dumnezeu, ascultă de noi; cel ce nu este din Dumnezeu, nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaștem noi duhul adevărului și duhul rătăcirii.
- 7 Iubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că iubirea este de la Dumnezeu, și tot cel ce iubește este născut din Dumnezeu și-L cunoaște pe Dumnezeu.
- 8 Cel ce nu iubește, nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este iubire.
- 9 Întru aceasta s'a arătat iubirea lui Dumnezeu pentru noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe Fiul Său Cel Unul-Născut, pentru ca noi să viem printr'Însul.
- 10 Întru aceasta este iubirea: nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit pe noi și L-a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.
- 11 Iubiților, dacă Dumnezeu în acest fel ne-a iubit pe noi, datori

- suntem ca și noi să ne iubim unii pe alții.
- 12 Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; dar dacă noi ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne' ntru noi și iubirea Lui în noi este desăvârșită.
  - 13 Întru aceasta cunoaștem că rămânem întru El și El întru noi: că nouă din Duhul Său ne-a dat.
  - 14 Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii.
  - 15 Cel ce va mărturisi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne întru el și el întru Dumnezeu.
  - 16 Și noi am cunoscut iubirea pe care Dumnezeu o are pentru noi, și am crezut-o. Dumnezeu este iubire, și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el.
  - 17 Întru aceasta este desăvârșită iubirea Lui pentru noi: ca noi să avem îndrăznire în Ziua Judecării, pentru că așa cum este Acela, așa suntem și noi în lumea aceasta.
  - 18 În iubire nu este frică; ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica merge mână' n mână' cu pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire.
  - 19 Noi Îl iubim pe Dumnezeu, pentru că El ne-a iubit întâi.
  - 20 Dacă cineva zice: Îl iubesc pe Dumnezeu!, dar pe fratele său îl urăște, mincinos este. Pentru că cel ce nu-și iubește fratele pe care-l vede, nu-L poate iubi pe Dumnezeu pe Care nu-L vede.
  - 21 Și această poruncă o avem de la El: Cel care-L iubește pe Dumnezeu, să-l iubească și pe fratele său.

[CAP. 5]

Credința e biruință asupra lumii. Întreita mărturie despre Fiul. Cunoașterea vieții veșnice.

- 1 Tot cel ce crede că Iisus este Hristos, este născut din Dumnezeu; și tot cel ce iubește pe Cel care a născut, Îl iubește și pe Cel care S'a născut din Acesta.
- 2 Întru aceasta cunoaștem că-i iubim pe fiii lui Dumnezeu: dacă-L iubim pe Dumnezeu și-I împlinim poruncile.
- 3 Căci iubirea de Dumnezeu aceasta este: Să-I păzim poruncile. Și poruncile Lui nu sunt grele,
- 4 pentru că tot cel ce e născut din Dumnezeu biruiește lumea; și aceasta-i biruința care-a biruit lumea: credința noastră.
- 5 Cine-i dar biruitorul lumii, dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?

- 6 Acesta este Cel care a venit prin apă și prin sânge; Iisus Hristos; nu numai prin apă; ci prin apă și prin sânge; și Duhul Cel ce mărturisește, pentru că Duhul este adevărul.
- 7 Fiindcă Trei sunt Cei ce mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh; și Aceștia Trei Una sunt.
- 8 Și trei sunt cei ce mărturisesc pe pământ: Duhul și apa și sângele; și aceștia trei întru una sunt.
- 9 Dacă noi primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare, fiindcă aceasta este mărturia lui Dumnezeu: El a mărturisit despre Fiul Său.
- 10 Cel ce crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el; cel ce nu-L crede pe Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n'a crezut în mărturia pe care Dumnezeu a mărturisit-o despre Fiul Său.
- 11 Și mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său.
- 12 Cel care-L are pe Fiul, are viața; cel care nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața.
- 13 Pe acestea vi le-am scris vouă, cei ce credeți întru numele Fiului lui Dumnezeu, pentru ca voi să știți că aveți viață veșnică.
- 14 Și aceasta este încrederea pe care o avem către El: Dacă cerem ceva după voința Lui, El ne ascultă.
- 15 Și dacă știm că El ne ascultă în tot ceea ce-I cerem, atunci știm că avem cererile pe care le-am cerut de la El.
- 16 Dacă cineva îl vede pe fratele său păcătuiind - păcat nu de moarte -, să se roage, și [Dumnezeu] îi va da viață - celor ce nu păcătuiesc de moarte. Există și păcat de moarte; nu pentru un astfel de păcat zic eu să se roage.
- 17 Orice nedreptate este păcat, dar este și păcat care nu e de moarte.
- 18 Noi știm: tot cel ce e născut din Dumnezeu nu păcătuiește; dimpotrivă, Cel-Născut-din-Dumnezeu îl păzește, și Cel-Rău nu-l atinge.
- 19 Știm că noi suntem din Dumnezeu și că lumea întreagă zace sub puterea Celui-Rău.
- 20 Dar știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat nouă pricepere, ca să-L cunoaștem pe Dumnezeul-Cel-Adevărat; și noi suntem în Cel-Adevărat, în Fiul Său Iisus Hristos. Acesta este Dumnezeul-Cel-Adevărat și viața veșnică.
- 21 Fiilor, păziți-vă de idoli! Amin.

1 IOAN

(Versiunea catolică)

CAP. 1

1. Ceea ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit, cu privire la Cuvântul vieții,
2. căci viața s-a arătat: noi am văzut și dăm mărturie și vă vestim viața cea veșnică ce era la Tatăl și care ni s-a arătat
3. ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă pentru ca și voi să aveți comuniune cu noi, iar comuniunea noastră este cu Tatăl și cu Fiul său Isus Cristos.
4. Vă scriem acestea pentru ca bucuria noastră să fie deplină.
5. Și aceasta este vestea pe care am auzit-o de la el și v-o vestim: Dumnezeu este lumină și nu este întuneric în el.
6. Dacă spunem că avem comuniune cu el, dar umblăm în întuneric, mințim și nu înfăptuim adevărul.
7. Dar dacă umblăm în lumină, așa cum el este în lumină, avem comuniune unii cu alții și sângele lui Isus, Fiul său, ne curăță de orice păcat.
8. Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine, iar adevărul nu este în noi.
9. Dacă ne mărturisim păcatele, el este fidel și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nedreptate.
10. Dacă spunem că nu am păcătuțit, îl facem pe el mincinos, iar cuvântul lui nu este în noi.

CAP. 2

1. Copiii mei, vă scriu acestea ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva ar păcătui, avem un apărător la Tatăl, pe Isus Cristos, cel drept.
2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi.
3. Din aceasta știm că îl cunoaștem: dacă păzim poruncile lui.
4. Cine spune: „Eu îl cunosc”, dar nu păzește poruncile lui, este mincinos și adevărul nu este în el.
5. Însă, dacă cineva păstrează cuvântul lui, într-adevăr iubirea lui Dumnezeu în el este desăvârșită. Din aceasta cunoaștem că suntem în el.

6. Cel care spune că rămâne în el are datoria să trăiască așa cum el a trăit.
7. Iubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci porunca cea veche, pe care o aveți de la început; porunca veche este cuvântul pe care l-ați auzit.
8. Totuși vă scriu o poruncă nouă, care este adevărată în el și în voi pentru că întunericul trece, iar lumina cea adevărată strălucește deja.
9. Cine spune că este în lumină, dar îl urăște pe fratele său, este în întuneric până acum.
10. Cine îl iubește pe fratele său rămâne în lumină și nu este [motiv de] scandal în el.
11. Însă cine-l urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric și nu știe încotro merge pentru că întunericul i-a orbit ochii.
12. Vă scriu vouă, copiilor, pentru că păcatele voastre au fost iertate datorită numelui său.
13. Vă scriu vouă, părinților, pentru că l-ați cunoscut pe cel care este de la început. Vă scriu vouă, tinerilor, pentru că l-ați învins pe Cel Rău.
14. V-am scris vouă, copiilor, pentru că l-ați cunoscut pe Tatăl. V-am scris vouă, părinților, pentru că l-ați cunoscut pe cel care este de la început. V-am scris vouă, tinerilor, pentru că sunteți puternici și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și l-ați învins pe Cel Rău.
15. Să nu iubiți lumea și nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este în el.
16. Pentru că tot ce este în lume – pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții – nu este de la Tatăl, ci de la lume.
17. Dar lumea și pofta ei trec, însă cel care împlinește voința lui Dumnezeu rămâne în veci.
18. Copii, este ceasul de pe urmă. După cum ați auzit, vine Anticrist, iar acum au apărut mulți anticriști; după aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.
19. Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, pentru că, dacă ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi, dar trebuia să se arate că nu toți sunt de-ai noștri.
20. Dar voi aveți ungerea de la Cel Sfânt și cunoașteți cu toții.
21. Nu v-am scris pentru că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl

- cunoașteți și pentru că nici o minciună nu este din adevăr.
22. Cine este mincinosul dacă nu cel care neagă că Isus este Cristosul? Acesta este Anticristul, cel care-l neagă pe Tatăl și pe Fiul.
  23. Oricine îl neagă pe Fiul, nu-l are nici pe Tatăl; cine-l mărturisește pe Fiul, îl are și pe Tatăl.
  24. În ce vă privește, să rămână în voi ceea ce ați auzit de la început. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi rămâneți în Fiul și în Tatăl.
  25. Și aceasta este promisiunea pe care el însuși ne-a făcut-o: viața cea veșnică.
  26. V-am scris acestea despre cei care vă înșală.
  27. Dar în ce vă privește, rămâne în voi ungera pe care ați primit-o de la el și nu aveți nevoie ca să vă învețe cineva, ci, întrucât ungera lui vă învață despre toate – iar ea este adevărată, și nu falsă – după cum v-am învățat, rămâneți în el.
  28. Și acum, copiii, rămâneți în el, pentru ca, atunci când se va arăta, să avem încredere și să nu fim făcuți de rușine de el, la venirea lui.
  29. Dacă știți că el este drept, atunci știți că oricine face dreptatea este născut din el.

CAP. 3

1. Vedeți câtă iubire ne-a dăruit Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Și suntem. De aceea, lumea nu ne cunoaște pentru că nu l-a cunoscut pe el.
2. Iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar nu s-a arătat [încă] ce vom fi. Știm că atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui pentru că îl vom vedea așa cum este.
3. Oricine are această speranță în el devine curat, așa cum el este curat.
4. Oricine comite păcatul face o nelegiuire, căci păcatul este nelegiuire.
5. Voi știți că el s-a arătat ca să ridice păcatele și în el nu este păcat.
6. Oricine rămâne în el nu păcătuiește. Oricine păcătuiește, nici nu l-a văzut, nici nu l-a cunoscut.
7. Copii, nimeni să nu vă înșele. Cine săvârșește dreptatea este drept, după cum el este drept.

8. Cine comite păcatul este de la diavol pentru că diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta s-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.
9. Oricine este născut din Dumnezeu nu comite păcat, pentru că sămânța lui Dumnezeu rămâne în el și nu poate să păcătuiască pentru că este născut din Dumnezeu.
10. În aceasta se recunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: oricine nu săvârșește dreptatea și nu-l iubește pe fratele său nu este din Dumnezeu.
11. Pentru că aceasta este vestea pe care ați auzit-o de la început: să ne iubim unii pe alții.
12. Nu cum [a făcut] Cain, care era de la Cel Rău, și l-a ucis pe fratele său. Și pentru care motiv l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.
13. Să nu vă mirați, fraților, dacă lumea vă urăște.
14. Noi știm că am trecut de la moarte la viață pentru că îi iubim pe frați. Cine nu iubește rămâne în moarte.
15. Oricine îl urăște pe fratele său este un criminal și voi știți că nici un criminal nu are viață veșnică ce rămâne în el.
16. În aceasta am cunoscut iubirea: el și-a dat viața pentru noi. La fel și noi suntem datori să ne dăm viețile pentru frați.
17. Dacă cineva are bogățiile lumii și-l vede pe fratele său, care este în nevoie, și își închide inima față de el, cum poate să rămână în acela iubirea lui Dumnezeu?
18. Copii, să nu iubim numai cu vorba sau cu limba, ci cu fapta și adevărul.
19. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr: ne vom liniști inima înaintea lui
20. pentru că, chiar dacă inima noastră ne acuză, Dumnezeu este mai mare decât inimile noastre și cunoaște toate.
21. Iubiților, dacă inima noastră nu ne acuză, avem încredere în Dumnezeu
22. și [orice] i-am cere primim de la el pentru că păzim poruncile lui și facem ceea ce îi este plăcut.
23. Aceasta este porunca lui: să credem în numele Fiului său Isus Cristos și să ne iubim unii pe alții după cum ne-a dat poruncă.
24. Cel care ține poruncile lui rămâne în el și el în acesta. Prin aceasta cunoaștem că rămâne în noi: după Duhul pe care ni l-a dat.

CAP. 4

1. Iubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci discerneți duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, căci mulți profeți falși au apărut în lume.
2. Prin aceasta îl cunoașteți pe Duhul lui Dumnezeu: orice duh care îl mărturisește pe Isus Cristos venit în trup este de la Dumnezeu.
3. Dar orice duh care nu-l mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu. Acesta este [duhul] lui Anticrist, despre care ați auzit că vine; și acum este deja în lume.
4. Copiii, voi sunteți de la Dumnezeu și i-ați învins pe aceștia, pentru că cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume.
5. Ei sunt din lume, de aceea vorbesc ca din lume, iar lumea îi ascultă.
6. Noi suntem din Dumnezeu. Cine-l cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă. Cel care nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Din aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii.
7. Iubiților, să ne iubim unii pe alții pentru că iubirea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și-l cunoaște pe Dumnezeu.
8. Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu pentru că Dumnezeu este iubire.
9. Prin aceasta s-a arătat iubirea lui Dumnezeu în noi: Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul său, unul născut, ca să trăim prin el.
10. În aceasta constă iubirea: nu noi l-am iubit pe Dumnezeu, ci el ne-a iubit și l-a trimis pe Fiul său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.
11. Iubiților, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, și noi suntem datori să ne iubim unii pe alții.
12. Nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu vreodată. Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și iubirea lui în noi este desăvârșită.
13. Prin aceasta cunoaștem că rămânem în el și el în noi: ne-a dat din Duhul său.
14. Iar noi am văzut și dăm mărturie că Tatăl l-a trimis pe Fiul ca mântuitor al lumii.
15. Oricine mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu.

16. Noi am cunoscut și am crezut în iubirea pe care Dumnezeu o are față de noi. Dumnezeu este iubire și cine rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu rămâne în el.
17. Prin aceasta se desăvârșește iubirea în noi: să avem încredere în ziua judecății, căci așa cum este el, așa suntem și noi în lumea aceasta.
18. În iubire nu există frică, dimpotrivă, iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica presupune pedeapsă, iar cine se teme nu este desăvârșit în iubire.
19. Noi iubim pentru că el ne-a iubit mai întâi.
20. Dacă cineva spune: „Îl iubesc pe Dumnezeu” și-l urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu-l iubește pe fratele său pe care îl vede nu poate să-l iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede.
21. Avem această poruncă de la el: cine-l iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.

CAP. 5

1. Oricine crede că Isus este Cristos este născut din Dumnezeu și oricine îl iubește pe cel care a dat naștere îl iubește și pe cel care s-a născut din el.
2. Prin aceasta cunoaștem că îi iubim pe copiii lui Dumnezeu, dacă îl iubim pe Dumnezeu și împlinim poruncile lui.
3. Pentru că aceasta este iubirea lui Dumnezeu: să păzim poruncile lui, iar poruncile lui nu sunt grele.
4. Oricine este născut din Dumnezeu învinge lumea. Și aceasta este victoria cu care a învins lumea: credința noastră.
5. Însă cine învinge lumea dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?
6. Acesta este cel care vine prin apă și sânge, Isus Cristos. Nu numai prin apă, ci prin apă și sânge. Și Duhul este cel care dă mărturie pentru că Duhul este adevărul.
7. Trei sunt cei care dau mărturie:
8. Duhul, apa și sângele. Și aceștia trei sunt una.
9. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este și mai mare pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu: el a dat mărturie despre Fiul său.
10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuși. Cine

- nu crede în Dumnezeu îl face mincinos pentru că nu a crezut în mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul său.
11. Și aceasta este mărturia: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul său.
  12. Cine îl are pe Fiul are viața; cine nu-l are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viața.
  13. V-am scris acestea, vouă, care credeți în numele Fiului lui Dumnezeu, ca să știți că aveți viața veșnică.
  14. Aceasta este încrederea pe care o avem în el: dacă cerem ceva după voința lui, el ne ascultă.
  15. Și dacă știm că ne ascultă, orice i-am cere, știm că am obținut tot ce i-am cerut.
  16. Dacă cineva îl vede pe fratele său săvârșind un păcat care nu este spre moarte, să se roage și Dumnezeu îi va da viața; aceeași celor care săvârșesc un păcat care nu este spre moarte. Dar există și un păcat care este spre moarte. Nu spun ca cineva să se roage pentru acela.
  17. Orice nedreptate este păcat, dar există un păcat care nu este spre moarte.
  18. Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, însă pe cel care este născut din Dumnezeu, el îl păzește și Cel Rău nu se atinge de el.
  19. Știm că suntem de la Dumnezeu și că lumea întreagă zace sub [puterea] Celui Rău.
  20. Știm, de asemenea, că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat capacitate să-l cunoaștem pe Cel Adevărat. Noi suntem în Cel Adevărat, în Fiul său Isus Cristos. Acesta este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.
  21. Copii, păziți-vă de idoli!

CHEMAREA LA PĂRTĂȘIE (1 Ioan 1:1-4)

Ai părtășie?

INTRODUCERE

Scopul principal pentru care Ioan a scris această epistolă a fost să cheme credincioșii la părtășia cu Dumnezeu. Nu există un alt scop mai mare pentru care să trăim decât acela de a avea părtășie cu Creatorul nostru.

Mereu vorbim între noi despre părtășie: că ar trebui să avem o viață devoțională mai serioasă cu Dumnezeu prin rugăciune și studiul biblic, sau să avem relații de dragoste frățescă mai concretă cu cei din aceeași comunitate de credință. Ne verificăm unul pe celălalt prin a ne întreba: „Ai avut părtășie azi cu Domnul?” Știm că părtășia este dovada unei relații vii cu Dumnezeu.

Ce a înțeles însă Ioan când ne chema pe toți la a avea părtășie? Primele patru versete ale cărții formează prologul epistolei și așează baza mesajului cărții. Întâi ni se prezintă autorul și autoritatea lui, ca martor ocular al unor evenimente istorice, în care personajul principal a fost Cuvântul vieții, cu referire clară la Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. În conformitate cu regulile scrierilor greco-romane din acea perioadă, cuvintele din prolog aveau rolul de a capta atenția audienței pentru a primi mai eficient mesajul care urma să fie dezvoltat. Autorul, apostolul Ioan, scrie în numele multora („ochii noștri... mâinile noastre... părtășia noastră”), asigurându-i pe cititori de existența unei vieți veșnice. Chemarea lui pentru cei ce citesc este la a se bucura de ceva ce deja există: părtășia cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos.

Sensul părtășiei în întreaga epistolă nu se referă atât la aspectul ei sfințitor, cât la cel mântuitor. A avea părtășie înseamnă a avea mântuire. Cine are părtășie cu Dumnezeu, are viață veșnică, este născut de sus, mântuit prin credința în Cuvântul vieții. Ioan

asociază Cuvântul cu viața, în sens de Cuvântul care dă viață. Persoana Cuvântului și mesajul Cuvântului produc viață.

Vom studia în continuare despre părtășie. Este vital să dorești părtășia cu Creatorul tău. Dacă ai părtășie cu Dumnezeu, vei dori părtășia cu frații și surorile de credință.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Aluziile la viață din prologul epistolei ne duc cu gândul la prologul Evangheliei lui Ioan (1:1-18) și chiar la prologul Bibliei (Gen. 1:1). Cuvântul a fost prezent în marile lucrări ale lui Dumnezeu în lume.
- Epistola insistă pe întruparea Cuvântului atât în prolog (1:1), cât și în epilog (5:20). El a fost preexistent (a existat înainte de întrupare), dar și văzut, auzit, atins. În Cuvântul întrupat, ceea ce este etern, transcendent, a devenit palpabil, immanent. Cuvântul întrupat în persoana lui Isus Cristos are natură divină și umană.
- Experimentarea plinătății bucuriei (1:4) rezultată din părtășia cu Dumnezeu, Sfântă Treime, și cu toți credincioșii din Biserică este scopul practic al epistolei.

STRUCTURA TEXTULUI

Încearcă acum o structură detaliată personală a paragrafului, urmărind pașii lui Ioan în a descrie scopul scrierii lui. Folosește-te de diagramă și de următoarele întrebări:

- Ce ne scrie Ioan despre sursa vieții (v. 1)?
- Cum descrie Ioan esența vieții (v. 2)?
- Ce legătură există între viață și părtășie (v. 3)?
- Care sunt două scopuri pentru care scrie Ioan (v. 3-4)?

Cum ai completa în cuvintele tale celelalte trei idei din structura paragrafului?

a) (v. 1) - **Sursa vieții**

b) (v. 2) - .....

c) (v. 3) - .....

d) (v. 4) - .....

COMENTARIU SUPLIMENTAR: PĂRTĂȘIA

Termenul în limba greacă folosit pentru „părtășie” este *koinonia* (1:3,6,7) și poate fi tradus ca: participare, parteneriat, împărtășire, comuniune. Părtășia sau comuniunea poate fi între persoane, ori între persoană/e și lucruri. În înțelesul teologiei creștine, cea mai înaltă formă de exprimare a părtășiei credincioșilor este relația cu Tatăl, Fiul și Duhul (1 Ioan 1:3,6; 2 Cor. 13:13), reflectată apoi în relația cu cei de aceeași credință. În Biserica Primară, primii creștini aveau un gen de părtășie (FA 2:41) care presupunea mai mult decât activități sociale. Apostolul Pavel scria că poți fi părtaș al Evangheliei (Filip. 1:5) sau să te împărtășești de sângele și cu suferința lui Cristos (1 Cor. 10:16; Filip. 3:10). Textele sugerează că înainte de a avea dimensiunea socială a părtășiei, trebuie să ai dimensiunea ei relațională. Părtășia cere reciprocitate deschisă și onestă în relații. De aceea, în gândirea lui Ioan, a avea părtășie cu Dumnezeu înseamnă a avea o relație personală vie, exprimată în parteneriate concrete. Oglindirea acestei părtășii este în purtare. Principiul ioanin este simplu: etosul părtășiei creștine se verifică prin trăirea în lumină și dragoste.

COMENTARII EXPLICATIVE

i. Cuvinte și expresii cheie

- Construcția „de la început” se poate referi: la actul creației, la momentul întrupării Cuvântului, la începutul lucrării lui Isus, sau la mesajul original al Evangheliei.
- Expresia „viața veșnică” (1:2) nu se referă la o calitate impersonală a vieții, ci se referă la calitatea personală a vieții, întrucât ea este dată de o persoană reală, Fiul lui Dumnezeu, în care se găsește această viață și care ne-a fost arătată (cf. 5:11-12).
- *Koinonia* sau comuniunea la care suntem chemați este reală și nu se poate lua de la cei credincioși. Dacă este pierdută, se datorează numai îndepărtării de părtășia dovedită în comuniunea celor născuți din Dumnezeu (2:19).

Întrucât termenul „părtășie” este esențial în acest pasaj, compară ce înțeleg creștinii față de necreștini prin el la cele două niveluri:

Nivelul social .....

Nivelul spiritual .....

Părtășia în grup:

Cum ai descrie părtășia din grupul vostru de studiu?

.....

Ce crezi că ar trebui să schimbați pentru a avea o părtășie mai bună?

.....

ii. Referințe biblice ajutătoare

Părtășia creștină se manifestă în NT prin unele porunci sau îndemnuri specifice pe care în special autorii epistolelor le dau sub forma expresiilor „unii altora” sau „unii pe alții”. Notează **două texte biblice** în care apare una dintre aceste expresii și la ce aspect al părtășiei se referă:

Textul 1 .....

Textul 2 .....

iii. Citate relevante

„Credința în Fiul întrupat al lui Dumnezeu îl transferă pe om din realitatea morții în cea a vieții, de la întuneric la lumină. Această viață, pe care cineva o posedă acum prin credință, își face cunoscută prezența prin intermediul dragostei pe care un creștin o are față de frații săi. Părtășia cu Tatăl și cu Fiul, așadar, este în esență același lucru cu a avea viață veșnică.” (Daniel L. Akin – *1-3 John*, NAC, p. 38).

iv. Ilustrații

Împărtășire, nu înlocuire

Un păstor a fost sunat de o femeie foarte supărată: „Am primit o carte de literatură religioasă de la biserica d-voastră!” - a strigat femeia. „Și nu îmi place deloc că vă folosiți de poștă ca să deranjați oamenii!” „Dar ce vi s-a părut atât de deranjant la un colet primit de la biserică?” - a întrebat calm păstorul. „Nu aveți dreptul să încercați să îmi înlocuiți religia!” - a reclamat femeia. „Voi aveți religia voastră, eu o am pe a mea și eu nu am încercat să o înlocuiesc pe a voastră!”. A început astfel un dialog tensionat pe tema religiei prin care femeia, de fapt, încerca practic să-i schimbe religia păstorului. În final, păstorul îi spune: „Noi nu căutăm să vă înlocuim religia. Noi, însă, am experimentat o viață nouă prin credința în Isus Cristos și doar vrem să facem tot ce putem ca să o împărtășim și altora.”

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

De la începutul epistolei, Ioan prevede două pericole majore rezultate din două presupuneri greșite față de cine este și ce a făcut Isus Cristos. Primul pericol este să presupui că poți avea părtășie cu Dumnezeu fără a crede personal în Isus Cristos. Al doilea pericol este să presupui că poate exista un fel de părtășie între creștini altfel decât a avea aceeași credință mântuitoare ca toți ceilalți din biserică.

Describe în câteva cuvinte **ce ai trăit tu prima oară** când ai crezut în Isus Cristos. Cum a fost acea primă întâlnire? Ce sentimente ai avut? Ce gânduri ai avut?

.....

.....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

Dacă Isus este pentru tine doar o doctrină, mărturia ta va fi **teorie**. Dar dacă Isus este pentru tine o persoană, mărturia ta va fi **vie**. El a trăit ca să fie văzut și auzit. Dacă tu crezi în acest principiu, cum Îl poți reprezenta azi cât mai concret pe Isus ca o persoană vie?

Ce ar trebui să vadă în tine din Isus cei de lângă tine?

.....

Ce ar trebui să audă de la tine din Isus cei de lângă tine?

.....

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

TRĂIREA ÎN LUMINĂ (1:5-2:14)

Ce faci când ai păcătuit?

INTRODUCERE

Chemarea lui Ioan la părtășie cu Dumnezeu este reală, dar condiționată. Nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu dacă nu se sfințește. Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric. Vrei părtășie? Atunci trebuie să umbli în lumină.

Subiectul e cât se poate de actual. Astăzi se vorbește tot mai rar despre păcat, pentru că oamenii nu cred că au nevoie de iertarea păcatelor și, implicit, nu cred că există un Dumnezeu sfânt și drept care să le judece viața. Standardele după care își trăiesc viața sunt date de tendința culturală a generației lor. De exemplu, ideea de ispășire este complet necunoscută de actuala generație de tineri. A afirma că poți fi eliberat de vină în cugetul tău prin credința în sângele Fiului lui Dumnezeu este, pentru ei, la limita ofensei: un scandal!

Vremurile de azi nu se deosebesc mult de cele din perioada scrierii epistolei de către apostolul Ioan. Principiile găsite aici sunt valabile oriunde și oricând. Astfel, Ioan scrie că cine nu acceptă realitatea păcatului în viața lui, trăiește o amăgire și îl face mincinos pe Dumnezeu. Aceasta pentru că Dumnezeu este definit ca lumină, în sens de caracter sfânt și de sursă a vieții. Părtășia cu Dumnezeu nu poate exista decât împărtășind același caracter cu al Lui. De aceea, trebuie ca omul să recunoască că a păcătuit și să-și mărturisească păcatul (1:9). Numai prin mărturisire și ascultarea poruncii divine va putea birui păcatul în viața lui.

Păcatul se referă aici la viața de nelegiuire (*anomia*; cf. 3:4), o trăire în opoziție cu legea lui Dumnezeu. După cum se va vedea pe parcursul studiului, în contextul larg al epistolei, păcatul înseamnă și eșecul de a iubi, cu aplicație imediată în context comunitar. De aceea, chemarea de a umbla în lumină (1:7) nu este

doar un simplu apel la a avea un comportament corect, ci vizează o sferă de existență, așa după cum lumina este sfera de existență a lui Dumnezeu.

Prezentarea lui Dumnezeu ca lumină conturează cadrul doctrinar și etic al întregii epistole. Altfel spus, standardele spirituale, morale și etice ale creștinului sunt date de caracterul pur și iubitor al lui Dumnezeu. De aceea, Ioan alege să vorbească despre părtășia cu un Dumnezeu sfânt prin a introduce metafora umblării în lumină. A umbla în lumină pretinde a ieși din starea de moarte spirituală prin a primi viața revelată în Isus Cristos și apoi a trăi în puritate și dragoste.

Vom învăța azi cum să alegi a umbla în lumină, în sfințenie, pentru a onora caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Tranziția de la întuneric la lumină e un proces mântuitor, eliberator. Primul pas mare este să recunoști păcatul în viața ta și să-l mărturisești înaintea lui Dumnezeu cerând iertarea prin sângele lui Cristos. Al doilea pas este să te subordonezi poruncilor lui Dumnezeu cuprinse în Cuvântul Său. Evanghelia iertării și Evanghelia transformării trebuie să fie ținute împreună.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Paragraful reia tema din prolog despre părtășia cu Dumnezeu și o pune în contrast cu părtășia lumii, caracterizată de întuneric, păcat, nelegiuire.
- Afirmția din 1:5 definește subiectul principal al scrierii și cine este El: Dumnezeu este lumină!
- Urmează câteva contraste evidente, dintre care contrastul lumină/întuneric și adevăr/minciună domină textul.
- Sunt introduse cuvinte și concepte noi, specifice doctrinei

despre mântuire în creștinism și iudaism: sângele lui Isus Cristos, curățirea de nelegiuire, Mijlocitorul, jertfa de ispășire, iertarea păcatelor etc.

Se observă imediat trei afirmații care se repetă: „*Dacă zicem...*” Cum ai completa în cuvintele tale **consecințele** celor trei afirmații ale lui Ioan?

„*Dacă zicem că avem părtășie cu El* .....

„*Dacă zicem că nu avem păcat*” .....

„*Dacă zicem că nu am păcătuit*” .....

Contrastul lumină/întuneric

Cum să subliniezi cât se poate de drastic că nu poți spune că ai părtășie cu Dumnezeu dacă trăiești în păcat? Ioan alege contrastul dintre lumină și întuneric (1:5-7; 2:8-11), pentru a sublinia principiul că trăirea în întuneric e incompatibilă cu trăirea în lumină. Contrastul între lumină și întuneric abundă și în Evanghelia lui Ioan, cu sensuri multiple (1:4-5; 8:12; 9:5; 12:35-36,46). Aici însă, în epistolă, identificarea întunericului cu păcatul nu pare cea mai bună interpretare. Aceasta pentru că, de obicei, în gândirea teologică a lui Ioan, lumina este una cu viața. Lumina elimină întunericul, așa cum adevărul elimină minciuna. Tot așa, lumina aduce viață oriunde pătrunde. Lumina ca putere de viață a adus viață biologică în univers și poate aduce viață spirituală în sufletul care zace în păcat. Deci, a avea lumină în tine înseamnă a avea viață veșnică în tine. De aceea, întunericul aici nu se referă doar la păcat, ci la lipsa vieții spirituale. Trecerea de la întuneric la lumină este ca trecerea de la moarte la viață (3:14). Pentru că Fiul lui Dumnezeu este lumină, numai cine are pe Fiul, are viața (5:11-13).

COMENTARIILE GENERALE

- Întâi ni se enunță principiul (1:5), urmat de implicații (1:6).
- Avem trei perechi de afirmații negative („dacă zicem că nu...”), urmate de trei afirmații pozitive („dar dacă...”).
- A umbla în întuneric înseamnă a umbla în sfera păcatului și minciunii, a avea răul ca stil de viață, a nu trăi adevărul. Adevărul înseamnă realitate, ceea ce corespunde naturii și vocii lui Dumnezeu. A nu trăi în adevăr înseamnă a nu pune adevărul în practică sau a nu fi de acord cu idealul moral învățat de Isus. De cealaltă parte, a trăi în lumină înseamnă: a trăi în sfera adevărului și sfințeniei, în transparență față de Dumnezeu, în a răspunde revelației adevărului, în a practica adevărul Evangheliei.
- Iertarea păcatelor implică înlăturarea vinovăției produse de păcat. Chiar dacă un credincios cade într-un păcat, dar vrea să trăiască în lumină, poate avea iertarea prin sângele lui Isus. Umblarea în lumină ne face conștienți de păcate, însă efectele pângăritoare nu mai acționează prin condamnare.
- În baza definirii lui Dumnezeu ca lumină, Ioan îndeamnă la mărturisirea păcatelor, nu la ascunderea lor. Această înseamnă a trăi sau a umbla în lumină. A mărturisi presupune nominalizarea păcatului, recunoașterea deschisă a păcatului și întoarcerea de la păcat. Dumnezeu se obligă prin legământ să ierte și să curețe inima credinciosului ca act mântuitor și confirmare a continuității părtașiei cu El. Iar iertarea se face numai prin mijlocirea lui Isus Cristos, posibilă datorită vieții sfinte pe care a trăit-o și jertfei de pe cruce.
- Regula se păstrează: cine are parte de această iertare, va asculta de poruncile lui Dumnezeu.
- Porunca nouă nu lasă loc de negocieri: cine umblă în lumină iubește pe fratele său, cine nu înseamnă că încă e în întuneric (2:9).

COMENTARIU SUPLIMENTAR: MĂRTURISIREA PĂCATELOR

Mărturisirea păcatelor este un act personal de recunoaștere a păcatelor întâi înaintea lui Dumnezeu, apoi, atunci când este

cazul, înaintea celor cărora le-a greșit. Mărturisirea se face într-o stare de pocăință și articulând cuvinte, chiar dacă Dumnezeu știe tot ce face omul. Este atât o formă de conștientizare a păcatului, cât și de creștere spirituală, de aceea este încurajată în toate tradițiile creștine. Creștinii evanghelici nu recunosc taina spovedaniei, așa cum e înțeleasă în tradiția ortodoxă sau catolică, însă acceptă ideea mărturisirii ca fiind biblică. Forme de mărturisire a păcatelor în public sau personal au existat încă din perioada VT (Lev. 5:5; Ios. 7:20; 1 Sam. 14:20; Neemia 9; Psalmul 51; Dan. 9:20), extinzându-se și în perioada NT (Mat. 3:6; 1 Cor. 11; Iacov 5:16). După primul secol al Bisericii, practica mărturisirii păcatelor suferă tot mai multe adăugiri, culminând cu numirea ei ca sacrament sau taină a Bisericii, mediată de slujba preotului. Mărturisirea devine privată, iar pocăința publică. Biserica aplica canoane spre îndreptare, dacă cineva a făcut un „păcat greu” (ucidere, desfrâu, idolatrie), cu scopul reorganizării vieții spirituale. Începând cu Reforma, mărturisirea păcatelor nu mai este considerată o taină în bisericile evanghelice, dar se așteaptă de la fiecare credincios să-și cerceteze viața, să-și mărturisească păcatul și să se pocăiască, în baza relației cu Isus Cristos și în conformitate cu Cuvântul sfânt.

STRUCTURA TEXTULUI

Încearcă acum o structură detaliată personală a primului paragraf (1:5-2:2) folosind diagrama.

a) (1:5-2:2) Mărturisirea și iertarea păcatului

(1) .....

(2) .....

(3) .....

b) (2:3-14) Biruința asupra păcatului

Citește încă o dată paragraful 2:3-14 și completează în cuvintele tale cum poate veni biruința asupra păcatului:

- a) Vine prin împlinirea .....
- b) Vine prin imitarea .....
- c) Vine prin iubirea .....

COMENTARII EXPLICATIVE

i. Cuvinte și expresii cheie

- „Dumnezeu e lumină” – se poate referi la esența naturii lui Dumnezeu, sau/și la calitățile etice ale lui Dumnezeu: bunătate, sfințenie, puritate, neprihănire, adevăr, glorie, dragoste și viață.
- „în El nu este întuneric” (1:5) - întunericul este opusul luminii, simbolul răului, al păcatului, al erorii, al falsității. În Dumnezeu nu este întuneric, în sensul că în natura divină nu există imperfecțiune.
- Sângele „ne curăță de orice păcat” (1:7) în sensul că, prin credință, lucrarea jertfei lui Cristos aplicată prin Duhul Său în inima omului îndepărtează gradual păcatul din viața credinciosului, în timp ce el crește în sfințenie.
- „jertfă de ispășire” (2:2) – ispășirea este răscumpărare prin suferință, actul haric prin care Dumnezeu ne iartă de vină datorită jertfei substitutive a Fiului Său. Jertfa Lui pe cruce în locul nostru a fost primită de Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre.
- „în el nu este niciun prilej de păcătuire” (2:10) – termenul grecesc *skandalon* înseamnă ofensă, faptă care provoacă indignare. Un credincios care își iubește fratele de credință și care trăiește în curăție, spune Ioan, nu va fi un prilej de păcătuire, nu va deveni obstacol pentru ca alții să ajungă la adevăr. Dimpotrivă, un astfel de credincios va deveni lumină pentru ca și alții să ajungă la adevăr.

ii. Referințe biblice ajutătoare

Notează două texte biblice în afara epistolei lui Ioan care te-ar ajuta să înțelegi mai bine pasajul.

Textul 1 .....

Textul 2 .....

iii. Citate relevante

„Din moment ce evanghelia este numai pentru păcătoși, îmi încep fiecare zi cu conștientizarea faptului că deși sunt sfânt prin statutul meu, eu încă păcătuiesc în gândire, vorbire, fapte și motivații. Dacă descopăr în viața mea păcate mai subtile sau mai puțin subtile, le mărturisesc înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă conștiința nu mă mustră de păcate conștiente, recunosc în fața Domnului că sunt departe de a-L iubi pe El și pe aproapele meu ca pe mine însumi. Mă pocăiesc de păcatele mele, după care iau pentru mine anumite pasaje din Scriptură, care mă asigură că păcatele pe care tocmai le-am mărturisit beneficiază de iertarea lui Dumnezeu.” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 23)

iv. Ilustrații

ÎMPLINIRE

de Simion Cubolta

Ca să fiu
o lumină în veacul pustiu,
m-am lăsat
îmbrăcat
de putere, de raze, de har,
am suit, zi de zi pe Calvar
și pe-o cruce de lemn noduros
am murit cu Hristos.

Ca s-ajung
sarea pământului, îndelung
m-am hrănit cu chemări, cu țării
și-am sorbit din izvoarele vii,
mi-am vândut
vechiturile omului meu din trecut
și-ntr-un zbor tot mai drept, tot mai sus
m-am unit cu Isus...

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Ce învățătură sugerează acest text despre Isus?

(1) .....

(2) .....

(3) .....

Completează pe baza textului trei idei practice pentru viața ta spirituală:

1) Creștinul umblă .....

2) Creștinul mărturisește .....

3) Creștinul caută .....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

Care dintre practicile de mai jos le-ai recomanda în biserica ta?

- a) Mărturisirea păcatelor în mijlocul adunării (publică/comună/liturgică)
- b) Mărturisirea păcatelor în relație personală cu Dumnezeu (personală/secretă)
- c) Mărturisirea păcatelor în relație cu semenii (particulară/individuală)

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

TRĂIREA ÎN ADEVĂR (1 Ioan 2:15-29)

Cum deosebești adevărul de minciună?

INTRODUCERE

După ce ne-a definit natura lui Dumnezeu ca lumină, Ioan ne clarifică ce înseamnă să trăiești în lumină. Chemarea lui este să umblăm în lumină și adevăr, nu în întuneric și minciună. E vorba aici de două sisteme de viață incompatibile. Apostolul compară acum aceste două sisteme de valori contrare, având fiecare doctrine și etici diferite.

Ioan contrastează întâi sistemul de valori al lumii cu sistemul de valori al lui Dumnezeu. Nu poți trăi, în același timp, o viață sub influența gândirii lumești și sub influența gândirii lui Dumnezeu. Sunt două sisteme de trăire total opuse, ca și minciuna și adevărul, întunericul și lumina. Un creștin care pretinde că este al lui Isus, caută să facă voia lui Dumnezeu, nu a lumii.

Sistemul etic al lumii are caracteristici ușor de recunoscut. Evident, lumea nu se referă aici la creația naturală, ci la o sferă a vieții dominată de rău. Mai precis, avem o largă societate umană care îi include pe cei neregenerați, orientați spre lucrurile caracteristice lumii. Felul acesta de viață este contrar așteptării lui Dumnezeu. Nu poți iubi lumea și, în același timp, să ai în tine dragoste de Dumnezeu. Tot ceea ce aparține lumii nu poate aparține lui Dumnezeu. Dacă nu Dumnezeu a creat acest fel de viață, înseamnă că se va autodistruge, întrucât aparține întunericului (2:8). Prin contrast, cine trăiește făcând voia lui Dumnezeu, rămâne în veac. Această investiție este nepieritoare și va rămâne vie. Altfel spus: lumea aceasta e tranzitorie, lumea lui Dumnezeu e eternă (2:15-17).

Ioan compară apoi învățăturile lumii și învățăturile lui Dumnezeu. Contrastul între eretici și credincioși este radical. Așa după

cum există un test etic pentru a dovedi că ești născut de sus, există și un test doctrinar. Ioan îi demască pe învățătorii falși și pe cei din comunitatea creștină care agreau cu aceștia (2:18-25). Este clar că biserica căreia îi scria Ioan a suferit o schismă, întrucât un grup de credincioși a părăsit adunarea. Nu au plecat pentru că au fost excomunicați, ci pentru că nu mai suportau părtășia cu ceilalți credincioși.

Ultima parte a discursului lui Ioan ne întoarce la testele cristologice (2:22-27) și la cele etice (2:28-29). Din nou, tandemul doctrină/etică de testat adevărata spiritualitate intră în acțiune. Un creștin are ungherea de sus pentru a putea discerne între adevăr și minciună și a alege totdeauna adevărul.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Ioan apelează de două ori în text la termenul „copilași” (2:18,28), cu trimitere la statutul credincioșilor în raport cu autoritatea spirituală. După cum un copil ascultă de părinte, tot așa un elev ascultă de învățător. Autoritatea apostolului se baza pe vârstă și experiență.
- Expresia „ceasul de pe urmă” (2:18) poate indica: o perioadă dificilă a Bisericii (perioada dinaintea revenirii lui Cristos?), sau pur și simplu sfârșitul lumii. Nu știm exact la care din aceste evenimente se referă Ioan. Probabil că prima variantă emană mai multă logică.
- „Ceasul de pe urmă” este ceva sigur, o realitate prezentă, fiind menționată și de Isus în învățăturile Lui și de apostoli în scrierile lor.
- Referința la disidenți îi are în vedere pe cei care au părăsit biserica, având o învățătură falsă, întrucât Îl negau pe Isus ca

și Cristosul, Fiul lui Dumnezeu. Comentatorii cred că referința lui Ioan este la gnostici, care susțineau că Isus (numele pământesc) a fost doar o ființă umană, iar Cristos (numele ceresc) a fost o ființă divină, care a venit peste Isus la botez și L-a părăsit la răstignire. Alți eretici credeau că adevăratul Cristos a apărut într-o formă umană, dar nu a avut trup uman adevărat.

- Însă Ioan arată că nu e suficient dacă crezi într-un Dumnezeu ca Tată: trebuie să-L ai și pe Fiul! A nega pe Fiul înseamnă a-L nega pe Tatăl. A avea o relație greșită cu unul dintre cei doi înseamnă a avea o relație greșită cu amândoi.

Contrastul dintre a fi sau a nu fi dintre ai noștri

Cei care au părăsit biserica, scrie Ioan, nu mai erau „dintre ai noștri”, adică nu mai aparțineau bisericii. Cândva erau membri nominali, dar acum nu mai erau adevărați membri ai părtașiei creștine. A fi cu adevărat membru al unei comunități creștine înseamnă a aparține întâi de toate prin naștere de sus, printr-o schimbare lăuntrică, adevărată. Cine aparține în lăuntru lui de comunitate, va arăta în afara lui prin a rămâne parte integrantă a comunității. Ioan face clar distincția între adevăr și impostură. Biserica trebuie să știe care sunt adevărații credincioși, pentru ca cei adevărați să nu fie înșelați de cei falși. Atitudinea categorică a apostolului ar trebui să ne întărească convingerea în disciplina bisericească. Numai aplicând principiile biblice vom putea proteja biserica de impostori.

COMENTARIILE GENERALE

Pasajul conține mai multe afirmații doctrinare dificile. De aceea vom petrece timp pentru a comenta două dintre ele.

Prima afirmație doctrinară are în vizor **Anticristul** și anticristii. Cine sunt ei? În istoria Bisericii s-au detașat două interpretări, pe lângă multe altele. Prima spune că Anticristul se referă la o persoană rea, profețită în multe scrieri apocaliptice. Acesta este privit ca oponentul lui Cristos și va căuta să distrugă lucrările lui Cristos. Ba mai mult, va căuta să ia locul lui Cristos, adică să pretindă onoarea care aparține, de drept, lui Cristos. Cristo-

șii falși ar fi atunci copia Anticristului, adică având în ei spiritul lui Anticrist. A doua interpretare susține că Anticristul se referă la un principiu care lucrează împotriva lui Cristos. Deci, nu ar fi vorba de un individ singular, ci de o opoziție singulară, care se manifestă într-o succesiune de evenimente, până la venirea lui Cristos. Altfel spus, ar fi personificarea unui principiu observat în diferiți anticriști, adică în diferite opoziții. Cristoșii falși sau anticriștii sunt oamenii care-L neagă pe Cristos. În contextul epistolei lui Ioan sunt cei plecați din biserică sau chiar falșii învățători. Prezența acestor anticriști în biserică este semnul că Anticristul e pe drum. Spiritul Anticristului este prezent în lume, iar anticriștii prefigurează venirea Anticristului, ca un fel de soli sau agenți.

A doua afirmație are de-a face cu **ungerea**. Sublinierea distincției adevăr-falsitate este prezentă în paragraful 2:20-27, unde Ioan introduce învățătura despre ungere (*chrisma*). Secesioniștii pretindeau o cunoaștere specială, deținută doar de cei aleși sau unși. Ioan însă arată că adevărata cunoaștere aparține credincioșilor care nu L-au negat pe Fiul și care este la îndemâna tuturor credincioșilor. Metafora ungerii derivă din VT, când regii, preoții sau profeții o făceau prin untdelemn. Cei unși erau împuterniciți cu Duhul lui Dumnezeu. Putea să însemne în mod simbolic primirea Duhului Sfânt pentru o anumită lucrare. În NT însă, ungera se poate referi la un creștin care primește o înțelegere specială a adevărului divin. A fi uns înseamnă a primi o învățătură de la Duhul Sfânt. Ungerea este primirea Cuvântului prin lucrarea Duhului în inima credinciosului. Când Ioan arată că un credincios cunoaște toate lucrurile, nu are în vedere o anumită elită spirituală din biserică. Ioan se referă, simplu, la acel tip de cunoaștere care face diferența dintre adevăr și fals. Un credincios știe cine e Dumnezeu, cine e Isus Cristos, ce este necesar pentru viața creștină și ce nu etc. Bazați pe această cunoaștere a miezului Evangheliei, credincioșii își pot folosi puterea discernământului ca să aplice adevărul pe care deja îl cunosc. Adevărul aici se referă la corpusul de învățături creștine, în mod special învățătura despre Isus Cristos și întruparea Lui. Cunoașterea acestui adevăr îi va determina pe credincioși să detecteze orice formă a minciunii.

STRUCTURA TEXTULUI

Citește din nou paragraful studiat și completează mai jos structura detaliată a pasajului:

- a). (2:15-17) – Voia lui Dumnezeu, sau voia .....
- b). (2:18-25) – Adevărul lui Cristos, sau minciuna .....
- c). (2:26-29) – Rămânere în adevăr, sau rămânere în .....

COMENTARIU EXPLICATIV

i. Cuvinte și expresii cheie

- Caracteristicile lumii: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții.
  - (a) Pofta firii - înseamnă dorințele păcătoase sau dorințele neordonate, care au ca sursă natura umană coruptă de păcat.
  - (b) Pofta ochilor – înseamnă dorința de a avea, de a poseda lucrurile materiale pe care le poftesc ochii noștri.
  - (c) Lăudăroșia vieții - înseamnă mândria exacerbată, falsa aroganță sau orice tip de laudă de sine.
- În ce sens ungerea te face să știi orice lucru (2:20) sau să nu ai nevoie de a fi învățat (2:27)?
- Posibil ca Ioan să se refere la toate lucrurile necesare de a fi cunoscute sau la orice este necesar și posibil să fie cunoscut prin Cuvânt. Expresia nu se referă la o nouă revelație de învățătură dincolo de ceea ce ei deja au primit. Ungerea pe care credincioșii au primit-o e adevărată, nu o iluzie. Ceea ce ungerea învață este adevărat, adică în totalitate de încredere.
- Învățătura aceasta este aceeași cu învățătura lui Cristos. Nu există diferență semnificativă între ceea ce Cristos învață și ceea ce Duhul învață. Nu există diferență între ceea ce Duhul te-a învățat la începutul vieții creștine și ceea ce te învață după aceea.

Ce verb ai asocia fiecărei caracteristici a lumii?

- Pofa firii - .....
- Pofa ochilor - .....
- Lăudăroșia vieții - .....

ii. Referințe biblice ajutătoare

O paralelă interesantă făcută de unii comentatori este între cele trei caracteristici ale lumii (2:15-17) și cele trei ispitiri ale lui Isus (Matei 4).

Ce ispitire din textul Evangheliei după Matei ai asocia fiecărei caracteristici ale lumii?

- Pofa firii - .....
- Pofa ochilor - .....
- Lăudăroșia vieții - .....

iii. Citate relevante

„Tot ceea ce câștigă un om printr-o minciună este că nu va mai fi crezut atunci când va spune adevărul” – Percival

„Lumea necreștină evident că nu se preocupă de lucrurile lui Dumnezeu. Chiar și vecinii noștri drăguți, cumsecade, deceți, însă necredincioși, se preocupă doar de lucrurile acestei vieți. Prin definiție, ei nu se pot gândi la lucrurile de sus. În ciuda acestui lucru, stilul lor exterior de viață nu se deosebește deloc, sau se deosebește foarte puțin de al nostru. Ei își tund gazonul, își plătesc impozitele, și evită păcatele scandaloase la fel ca noi. Iată de ce trăirea în mijlocul lor face ca stilul lumesc de viață să ni se pară foarte acceptabil. Putem deci să

ne adâncim înțelegerea referitoare la trăirea lumească printr-o a doua definiție: Trăirea lumească înseamnă acceptarea valorilor, moravurilor și practicilor societății cumsecade, însă fără credință, din jurul nostru fără a judeca dacă aceste valori, moravuri și practici sunt sau nu biblice. A fi lumesc înseamnă a trăi pur și simplu în conformitate cu cultura din jur atât timp cât această cultură nu este în mod evident păcătoasă.” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 112)

iv. **Ilustrații**

Un creștin tânăr în credință s-a apropiat de predicatorul Moody și l-a întrebat: „Frate Moody, acum că sunt convertit, trebuie să renunț la lume?” Predicatorul i-a răspuns: „Nu, frate, nu trebuie să renunți la lume. Dacă vei avea o mărturie bună pentru Fiul lui Dumnezeu, lumea va renunța foarte repede la tine. Cei din lume nu te vor mai vrea cu ei!”

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Separarea de lume și de învățătura greșită este expresia trăirii în adevăr. Biserica are doctrine specifice ei. Citește din nou pasajul studiat și alege două exemple de doctrine esențiale pentru biserica ta care se găsesc în text:

Exemplul 1 .....

Exemplul 2 .....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

Cum crezi că ar trebui să ne raportăm la cei care „au ieșit din mijlocul nostru”?

.....

.....

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

NĂSCUT DIN DUMNEZEU (1 Ioan 3:1-10)

Pe cine ai ca Tată?

INTRODUCERE

A avea părtășie cu Dumnezeu impune a umbla în lumină și a asculta de adevăr. Oferta lumii este tot un fel de părtășie, dar caracterizată de iubirea de sine și falsitate. Apostolul Ioan caută acum să-și motiveze cititorii și ascultătorii din biserici la a umbla în lumină prin a arăta înspre rădăcinile lor spirituale. Un creștin este copil de Dumnezeu, născut din Dumnezeu. Posibilitatea nașterii din nou este o realitate. Aceasta înseamnă că viața morală a omului se poate schimba, chiar dacă înclinațiile lui sunt păcătoase.

Un prim argument al lui Ioan este apelul făcut de el la metafora familiei și, implicit, la conceptele care definesc relația dintr-o familie. Relația dintre un credincios autentic și Dumnezeu se aseamănă cu relația dintre un tată și un copil (3:1-2). Copilul are aceeași natură cu tatăl, fiind născut din el. Tot așa, un credincios este născut din Dumnezeu, adică a avut parte de implementarea unui nou principiu de viață (sămânță) în inima lui. Dovada acestei nașteri din nou (sau de sus) este căutarea unei vieți neprihănite, adică situarea în afara influenței celui rău. Este o chestiune de loialitate, de alegere. A alege să rămâi în Cristos (3:6) înseamnă a împărtăși gândirea și viața lui Cristos.

Un al doilea argument al apostolului Ioan este arătarea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. El S-a arătat ca să ia păcatele (3:5) și să nimicească lucrările diavolului (3:8). Arătarea sau lucrarea ispășitoare a lui Isus a rezolvat problema vinovăției noastre și învingerea dușmanului nostru principal.

Apelul la ideea arătării și metafora familiei ajută la explicarea principiului reprezentării. Cu toate că un om credincios nu poate fi ca Dumnezeu, adică perfect în natura Lui morală, trebuie

să-și dea silința a-L reprezenta corect pe Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu e lumină, El așteaptă ca toți cei ce cred în El să trăiască în lumină. Pentru că El este neprihănit, toți ai Lui trebuie să caute neprihănirea (3:7). Cei ce sunt urmașii Lui, Îl reprezintă pe El. Este ca și cum nu îți poți anula rădăcinile, nu îți poți nega părinții. Statutul spiritual îl determină pe cel moral. Cine ești va determina cum trăiești.

Ioan asigură din nou trecerea de la dimensiunea teologică la cea etică. Tandemul iohanin doctrină/etică funcționează invariabil. Acum este aplicat familiei creștine. Un copil de Dumnezeu urăște păcatul, caută viața curată și iubește pe fratele său. Ori ești în lumină, ori ești în întuneric. Ori ești copilul lui Dumnezeu, ori copilul diavolului. Nu există alternativă. Radicalismul lui Ioan e în același spirit cu caracterul lui Dumnezeu. Astfel, trecerea de la tema luminii la tema dragostei este făcută prin tema neprihănirii (3:10).

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Paragraful începe prin a pregăti trecerea spre tema dragostei prin învățătura despre neprihănire.
- Se revine la tema rămânerii în Cristos (3:9), care leagă pasajul de precedentele.
- Ioan introduce un limbaj nou, bazat pe paralela relației tată-fiu, cu o descriere a responsabilității creștinului de a-L reprezenta pe Dumnezeu ca Tată – „acum suntem copiii ai lui Dumnezeu” (3:2).
- Sunt prezente subiectele esențiale vieții creștine: curăția morală, căutarea neprihănirii, nașterea din Dumnezeu, scopul venirii Fiului lui Dumnezeu în lume și iubirea de frați.

- Interesantă este folosirea în mod repetat a cuvântului „oricine”!
- Textul tranșează împărțirea oamenilor în copii ai lui Dumnezeu și copii ai diavolului, în funcție de credință și trăire.

COMENTARIILE GENERALE

- Observați repetarea ideii de arătare – „vedeți ce dragostea ne-a arătat Tatăl...”; „ce vom fi nu s-a arătat încă...”; „atunci când se va arăta El...”; „El S-a arătat ca să ia păcatele...”
- Arătările ne-au vizat pe noi, toate fiind inițiativa dragostei lui Dumnezeu.
- Cum răspundem noi la aceste lucrări harice? Dovedind că lucrarea lui Cristos a fost crezută în centrul ființei noastre și a produs nașterea din Dumnezeu. Astfel, a trăi în păcat nu este în concordanță cu pretenția de a fi născut din nou. Dacă Fiul S-a arătat să ne regenereze în interior, atunci și noi trebuie să ne arătăm sfinți în afară, ca mărturie a regenerării. Trăim în lumina arătării viitoare!

COMENTARIU SUPLIMENTAR: PERFECTIONISMUL CREȘTIN

Perfecționismul creștin (cunoscut și sub forma „sfințirii depline”) este o învățătură care își are rădăcinile și în acest text iohanic. Ioan scrie că cine e născut din Dumnezeu nu mai păcătuiește (3:9). Ideea posibilității atingerii unei vieți morale perfecte a apărut deja în Biserică încă din secolul II, în învățătura lui Policarp. Dar cel mai cunoscut exponent al perfecționismului este fondatorul bisericii metodiste, John Wesley. Wesley susținea că se poate ajunge la o stare de sfințenie în care omul să fie eliberat de toate păcatele, pe baza principiului că dragostea și păcatul se exclud reciproc. Astfel, o viață transformată cu adevărat este o viață care onorează caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Există așadar, în principiu, probabilitatea ca unii creștini să ajungă în starea de a nu mai putea păcătui. Procesul sfințitor e lung și dificil, dar posibil de finalizat. Starea de perfecțiune morală nu înseamnă că

acea persoană nu va mai păcătui niciodată, ci doar că poate atinge stadiul de a nu mai păcătui o vreme. Deși stimulează la lupta spirituală, perfecționismul de acest gen greșește tocmai la interpretarea textului ioinin. Cei mai mulți comentatori evanghelici susțin că apostolul Ioan a intenționat aici să învețe că un creștin născut din nou nu stăruie în păcat, adică nu practică păcatul sau nu are păcatul în el ca obicei, iar orice păcat pe care-l face după convertirea sa este un accident. Ne amintim că Ioan a afirmat deja realitatea posibilității păcătuirii chiar de către cei credincioși (1:8,10; 2:1). De aceea, credem că textul nu sugerează în vreun fel posibilitatea atingerii stării de perfecțiune în care un om nu mai poate păcătui, ci este un îndemn la sfințirea personală, la atingerea unui ideal al caracterului creștin. Posibil, de asemenea, ca textul să fie o referință indirectă la erezia gnostică, care încerca separarea vieții spirituale de viața morală.

STRUCTURA TEXTULUI

a) Identitatea copiilor lui Dumnezeu (3:1-3)

Citește încă o dată paragraful și selectează câteva idei despre ce spune Ioan cu privire la cei născuți din nou:

.....
.....

b) Chemarea copiilor lui Dumnezeu (3:4-10)

Completează din text corespondentul la expresia:

Oricine.....

Oricine .....

Oricine .....

Pe baza pasajului, descrie prin cuvintele tale:

Copiii lui Dumnezeu sunt cei care: .....

Copiii diavolului sunt cei care: .....

COMENTARIU EXPLICATIV

i. Cuvinte și expresii cheie

- „Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (3:1) – lumea nu îi poate cunoaște pe credincioșii adevărați în sensul că nu îi vede așa cum se văd ei înșiși. Așa cum nu L-au cunoscut pe Cristos (Ioan 1:10), adică nu au recunoscut prezența lui Dumnezeu Tatăl în El, așa cei din lume nu îi recunosc acum pe cei ce cred în Cristos. Respingerea lui Cristos s-a extins la respingerea ucenicilor lui Cristos.
- „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat” (3:3) - curățirea nu este efortul omului, ci este prin lucrarea Duhului și prin imitarea lui Cristos. Nu omul, ci Isus este sursa neprihănită.
- „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (3:8) – nimicirea înseamnă anihilare totală (ca în Evrei 2:14). Lucrările diavolului pe care le-a anihilat complet Cristos se referă în primul rând la moarte, apoi la toate acțiunile diavolului contra noastră, numite în NT faptele întunericii (Rom. 13:12), sau faptele cărnii (Gal. 5:19) sau faptele rele (2 Tim. 4:18). Dacă Isus le-a învins, atunci și noi le putem învinge avându-L pe El de partea noastră.

ii. Referințe biblice ajutătoare

Caută și notează mai jos texte din NT care te ajută să înțelegi mai bine expresia „copil al lui Dumnezeu”.

.....

iii. Citate relevante

„Păcatul este o stare malignă spirituală și morală. Dacă este lăsat în voia lui, se poate răspândi în întreaga noastră ființă și ne poate contamina toate domeniile vieții. Mai rău decât atât, el adeseori va „metastaza” din noi în viața celorlalți credincioși care se află în jurul nostru. Niciunul dintre noi nu trăiește pe o insulă spirituală sau socială. Atitudinile, cuvintele și acțiunile noastre, deseori chiar și gândurile noastre intime nerostite, tind să aibă efect asupra celor din jurul nostru.” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 25)

iv. Ilustrații

Căutați împreună cu toți din grup o ilustrație relevantă.

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Cum ar trebui să răspundă creștinii la următoarele întrebări din text?

- a) (3:1) – Ce suntem acum? .....
- b) (3:2) – Ce vom fi? .....
- c) (3:3) – Ce ar trebui să fim? .....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

Comparați înțelegerea apostolului Ioan despre ce este păcatul, cu cea a lumii de azi:

Cum se definea atunci păcatul?	Cum se definește azi păcatul?

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

PRACTICA DRAGOSTEI (1 Ioan 3:11-18)

Cum știi că iubești?

INTRODUCERE

Apostolul Ioan a clarificat statutul creștinului născut din nou, copil de Dumnezeu. Statutul însă se dovedește în practică. Dragostea arătată de Dumnezeu trebuie la rândul ei arătată față de semenii. Am văzut până aici cum cunoașterea lui Dumnezeu se verifică întâi prin umblarea în lumină. A trăi în lumină impune a face fapte neprihănite și a iubi pe frați. Transformarea priorităților este lucrarea harului divin. Dacă ai înțeles dragostea lui Dumnezeu arătată față de tine, vei reflecta același tip de dragoste pentru cei de lângă tine.

Ioan intenționează acum să-și motiveze cititorii și ascultătorii la a împlini ceea ce au auzit de la început (1:1,5; 3:11). Probabil de aceea Ioan ne întoarce la început, adică îl menționează pe Cain, care e dovada intrării răului în lume încă de la începutul existenței umanității. Isus a folosit același argument prin a apela la cazul lui Cain (Ioan 8:37-47,59). Argumentul logic al lui Ioan este că, înainte de săvârșirea crimei, Cain a fost deja un copil al diavolului. Cain a introdus violența și ura între oameni. O dovadă evidentă este ura lumii față de credincioși. Ura nu suportă dragostea, așa după cum întunericul nu suportă lumina.

Ioan vrea să lămurească diferența între copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Dovada că ești în categoria copiilor lui Dumnezeu stă în a iubi pe frați. În limbaj metaforic, aceasta înseamnă să treci de la moarte la viață (3:14; 5:24). A nu iubi înseamnă a urî, deci a fi în moarte spirituală. Un ucigaș de relații între frați nu poate sta într-o comunitate care promovează iubirea între frați. Ioan precizează că un astfel de ucigaș n-a avut parte de nașterea de sus, deci nu poate avea parte nici de părtășia fraților.

Mai mult, testul suprem al iubirii este disponibilitatea de a te

sacrifica pentru celălalt. Modelul acestei iubiri a fost viața și jertfa lui Isus. El poruncește tuturor credincioșilor Lui să iubească așa cum a iubit El. Aceasta este dragostea agape, care se distinge prin sacrificiu și acceptare necondiționată. A cunoaște această dragoste vine ca urmare a cunoașterii lui Isus. Este o negare a sinelui, pentru a face loc spiritului altruist.

Dragostea autentică nu e goală, ci are consistență, conținut. Dragostea sacrificială se testează în acțiune (3:18). Aceste acțiuni se văd în împlinirea nevoile fraților și surorilor de credință. Trezirea de la moarte la viață înseamnă a trece de la nivelul moralei teoretice la nivelul mântuirii practice.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Suntem în mijlocul epistolei și Ioan cheamă din nou credincioșii la iubire folosind contrastele.
- Porunca iubirii fraților a fost introdusă deja de Ioan în 2:9-11. Urmează practica iubirii.
- Dragostea nu poate sta laolaltă cu ura, nici viața cu moartea.
- În paragraful nostru, practica iubirii este ilustrată prin a pe-la întâi la un exemplu negativ (Cain, v. 12-15), apoi la un exemplu pozitiv (Isus, v.16).
- Posibil ca Ioan să fi avut în vedere ruptura din biserica locală. Unii dintre cei rămași s-au încărcat cu ură față de cei plecați... Poate s-au spus multe lucruri care au rănit. Tensiuni de acest fel au mai fost și în alte biserici (vezi 1 Cor. 6:1; 2 Cor. 12:20; Efes. 4:31; Col. 3:8).
- Laitmotivul rămânerii e prezent din nou, în sensul că cine nu iubește rămâne în moarte și, implicit, nu are viața veșnică

rămânând în el. Cuvântul meno din greacă folosit pentru a rămâne are sens de a sta, a locui, nicidecum de a obține.

- Textul este direct și foarte practic, motivând pentru a demonstra concret ieșirea din moarte, ură și păcat.

COMENTARIILE GENERALE

„Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați” (3:14) - dragostea pentru frați nu asigură viața veșnică. Viața veșnică e asigurată prin credința în Cristos. Însă dragostea pentru frați dovedește că avem viață veșnică.

Pe de altă parte, ar fi prea mult să spunem că cineva nu e creștin pentru că nu iubește perfect. Contextul epistolei nu permite o astfel de interpretare. Dar contextul permite să eliminăm ca variantă starea de ură activă continuă în viața unui creștin. Viața unui creștin nu poate fi caracterizată de ură, dacă a înțeles ce este și trăiește în el dragostea lui Cristos.

STRUCTURA TEXTULUI

Încearcă acum o structură detaliată personală a paragrafului folosind diagrama.

a) (3:11-13) Dragoste și .....

b) (3:14-18) Dragoste și .....

COMENTARIILE EXPLICATIVE

i. Cuvinte și expresii cheie

- „Să ne iubim unii pe alții” – o expresie care se mai găsește în 3:23; 4:7, 11, 12.
- „Am trecut din moarte la viață” (3:14) – de la insensibilitate față de Dumnezeu la părtășia intimă cu El.

- „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș” (3:15) – etapele sugerate de Ioan sunt: a nu iubi înseamnă a urî, iar a urî înseamnă a fi un ucigaș. Dar a încerca să deduci doar logic ce a vrut să spună Ioan este riscant. Mai degrabă trebuie să sesizăm limbajul hiperbolic folosit, care ne determină să credem că Ioan dorea prin contrast să spună că ura omoară relațiile, așa cum Cain și-a omorât fratele. Este aceeași metodă folosită de Isus în Predica de pe Munte, când asocia mânia cu omorârea relației cu semenul (Mat. 5:21-22). Lipsa dragostei va ucide orice relație interpersonală.

ii. Referințe biblice ajutătoare

Citește în paralel Ioan 15 pentru a vedea chemarea lui Isus la dragostea reciprocă între ucenici.

Mai citește două exemple din VT și NT:

- Din VT - Deuteronom 15:7-9

- Din NT – FA 2:44-45

iii. Citate relevante

„Noi trebuie să ne iubim unii pe alții cu toată convingerea; adică, trebuie să urmărim cu seriozitate dragostea. Dragostea care trece cu vederea ofensele nu vine pur și simplu așa, din senin. Ea vine dacă o urmărim, în dependență de Duhul Sfânt.”
(J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 91)

iv. Ilustrații

O ilustrație biblică profundă, care arată relația dintre înțelegerea harului mântuitor și concretizarea lui în fapte, o găsim în Zaharia 3. Aici citim despre haina murdară a preotului Iosua (simbolizând vinovăția) și schimbarea ei cu una curată, de sărbătoare (simbolizând harul). Preotul Iosua trebuia să poarte această haină a dreptății în curăție pentru a avea asigurată mântuirea. Aceeași atitudine o găsim la apostolul

Pavel, care alerga spre premiul ceresc cu speranța câștigării lui, căutând desăvârșirea (Filip. 3:12-14). Principiul e același: harul te acoperă, dar numai pentru a trăi în curăție.

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Apostolul Pavel îi scrie lui Tit că harul lui Dumnezeu ne învață (Tit 2:11-14). Ce lecții îți dă harul din paragraful studiat azi din epistola lui Ioan?

Lecția 1 .....

Lecția 2 .....

Lecția 3 .....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

Ioan insistă pe ce trebuie să facem, ca și cum nu există altă alternativă.

Cum ai aplica expresia „și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați” la cei din biserica ta?

.....

Cât de greu îți este să te apropii de cei care au părăsit biserica? Porunca este să-i iubești și pe ei. Ce crezi că ar trebui să faci?

.....

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

PORUNCA DRAGOSTEI (1 Ioan 3:19-4:6)

De ce să iubești?

INTRODUCERE

Cum cunoști că aparții adevărului, realității? Ce ne poate ajuta în vremurile de stări de vină, de neputință, de deznădejde, de îndoieli?

Pentru a răspunde acestor întrebări, Ioan mută centrul de greutate al argumentului de la ceva negativ la ceva pozitiv, de la osândă la încredere. Ioan ne transferă acum în zona experiențelor personale. Pentru el, siguranța este dată de rămânerea în Isus (2:29; 3:7, 10). Odihna inimii (3:19-20) vine dacă iubești cu adevărat, dacă acționezi, nu doar vorbești.

Oricine se poate apropia de Dumnezeu, de tronul harului, de ziua judecării (4:17). Această încredere despre care vorbește Ioan nu este un sfârșit în sine, ci doar un mijloc. De exemplu, încrederea este necesară pentru ca rugăciunile să fie eficiente. Orice vom cere de la El, vom primi. Accesul la Dumnezeu cere încredere, dar nu îndeamnă la o atitudine ușuratică. Credinciosul trebuie să asculte poruncile. Astfel, dimensiunea relațională și cea etică a vieții spirituale creștine trebuie să stea împreună.

Actul credinței stă în centrul vieții etice. A crede înseamnă să ai conținut. Nu doar să existe intenția credinței, ci să existe și substanța ei. Orice afirmație confesională creștină trebuie să dețină conținutul cristologic. A crede în numele cuiva înseamnă să te încrezi în caracterul acelei persoane. Numele implică atât persoana, cât și lucrarea ei. Actul și obiectul credinței sunt esențiale mesajului creștin. Această siguranță și pace în inimă este dată de prezența lui Dumnezeu în centrul ființei credinciosului. Siguranța elimină neliniștea cugetului. Posibil ca această neliniște să se refere la îndoială, vinovăție și eșec.

Chemarea creștinilor este la părtășie, însă dacă ei nu au li-

niște în cugetul lor, vor fugi de prezența lui Dumnezeu. Cei care au pace vor avea încredere, vor îndrăzni în rugăciune; altfel spus, vor sta cât se poate de relaxați în prezența lui Dumnezeu. Efectul acestei îndrăzneli este deschiderea lui Dumnezeu față de copiii Lui (3:22). Orice vor cere ei, întrucât cred în Numele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, vor primi.

Concluzia lui Ioan se fixează în reciprocitatea rămânerii: Dumnezeu rămâne în credincios și credinciosul rămâne în Dumnezeu. Aceasta înseamnă că noi am fost invitați la părtășie cu Tatăl, prin părtășia Fiului. Fiul, de asemenea, a intrat în părtășie cu noi, ca noi să avem părtășie cu Tatăl și unii cu alții. Dovada că Isus trăiește în noi e prezența Duhului Său în noi (v. 24). A avea Duhul în tine înseamnă a avea mărturia Duhului în tine. A avea Duhul înseamnă a avea puritate doctrinară, dragoste necondiționată față de semeni și ascultare de Cuvânt.

Ioan își continuă argumentul într-un pasaj aparent rupt de cel precedent, însă există elemente de legătură între ele pe linie pneumatologică. Creștinii au de dus o luptă împotriva duhurilor de amăgire. Ioan le amintește că Duhul lui Dumnezeu este mai tare decât orice duh (4:4), că statutul de copil de Dumnezeu este superior oricărui statut, că au Duhul adevărului în ei (4:5-6). Chemarea lui Ioan, practic, este o chemare la discernere spirituală și la luptă spirituală. De partea lor, creștinii au Duhul și mărturia. Testul învățături adevărate este direct legat de recunoașterea întrupării Fiului lui Dumnezeu, iar ca mărturie suplimentară la lucrarea Duhului Sfânt sunt apostolii Domnului.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Paragraful suprapune multe din temele ioanine pe un spațiu foarte limitat.

- În această țesătură de idei poți totuși vedea ceva clar, luminos: în ciuda eșecurilor de a dovedi mereu dragoste, poți să găsești încredere în cunoașterea lui Dumnezeu prin credința în Isus și dragoste pentru ceilalți (3:23). Această încredere este dată de Duhul lui Dumnezeu (3:24).
- Ioan se concentrează pe trăirile inimii. Inima poate să aducă încredere (3:19) sau osândă (3:20).
- O credință validă implică ascultarea de porunci, care aici se identifică cu credința în Numele lui Isus (3:23).
- Concomitent cu credința în Isus Cristos avem și iubirea de frați. Încrederea și dragostea se condiționează reciproc.
- Pentru prima dată în epistolă, Ioan menționează rugăciunea!
- Din nou, Ioan insistă pe acest duet cheie: dragoste și credință. Cele două concepte sunt interschimbabile. Uneori, credința vine întâi, pentru că se constituie ca un fundament pentru iubire (3:16). Alteori, dragostea este întâi, pentru că e cea mai bună exprimare a adevăratei credințe (3:23).
- În pasajul 4:1-6 apostolul cheamă la testul duhurilor. El nu se referă aici la posesiuni demonice, ci la duhul anticristic, cu aluzie la cei care au părăsit biserica și care au fost influențați de învățătorii falși.

Completează în cuvintele tale cele trei motive în text pentru care merită să ne arătăm dragostea față de frați:

Motivul 1 – Ca să știm că suntem din adevăr - .....

Motivul 2 – Ca să ne liniștim inimile înaintea Domnului - .....

Motivul 3 – Ca să facem ceea ce ne-a cerut Domnul - .....

COMENTARIILE GENERALE

- „Rămânerea” în Cristos a fost raportată la dragostea de frați (2:10), la a face voia lui Dumnezeu (2:17), la a onora ce a fost de la început (2:24) și la a primi ungerea (2:27). Acum rămânerea este corelată cu ținerea poruncilor.
- Mijlocul prin care această rămânere se realizează este Duhul Sfânt. Un credincios știe că e în Cristos și Cristos în el prin Duhul. Ținerea poruncilor este prin puterea Duhului. Nu-L poți cunoaște pe Cristos decât prin Duhul și nu poți ține poruncile lui Cristos decât prin Duhul. Duhul îți dă cunoașterea că ești în Cristos și El în tine.
- Faptele noastre arată cui aparținem. A avea experiențe mistice fără a dovedi dragostea în acțiune ne pune în aceeași categorie cu anticriștii, cu gnosticii. Chiar faptele bune pe care le facem fraților de credință nu sunt faptele noastre. Dacă ne-am baza pe ele, am eșua mereu. Baza faptelor bune stă în credința în Cristos. Nici măcar inima noastră nu este standardul iubirii sau faptelor bune. Ceea ce dă putere inimii de a iubi și voinței de a acționa este puterea lui Dumnezeu. Deci, încrederea e câștigată nu de merite, ci de har. Aceasta ne încurajează la a cere și a crede că ceea ce cerem vom și primi.

COMENTARIU SUPLIMENTAR: TESTAREA DUHURILOR

Cu toate că Duhul Sfânt este în cel credincios, există spirite false, care pot distorsiona experiența unui credincios. De aceea, Ioan are un cuvânt de avertizare. Întâi, ne cere să nu dăm crezare oricărui duh. Cine are Duhul Sfânt în el, nu va da credit altor duhuri străine. Un credincios testează duhurile, în sens de examinare a manifestării acestor duhuri. În contrast, Duhul lui Cristos îl glorifică pe Cristos. Dovada stă în proslăvirea întrupării lui Cristos. Probabil Ioan se referă la învățătura docetistă, care nu recunoștea umanitatea deplină a lui Isus. Autenticitatea Duhului Sfânt se verifică întâi doctrinar. Posibil ca Ioan să fi avut în vedere și dimensiunea închinării bisericii. Opusul Duhului lui Cristos este duhul lui Anticrist, care nu-L mărturisește pe Isus ca venind de la Dumnezeu, care este în lume și care lucrează în lume. Cititorii epistolei sunt chemați să aleagă după ce duh vor merge.

STRUCTURA TEXTULUI

Încearcă acum o structură detaliată personală a primului pasaj (1:5-2:2) folosind diagrama.

a) (3:19-24) Rămânerea în dragoste

b) (4:1-6) Testul duhurilor

COMENTARIILE EXPLICATIVE

i. Cuvinte și expresii cheie

- „Dumnezeu este mai mare decât inima noastră” - Ioan vrea să sugereze întâi că Dumnezeu este mai mare pentru că El este glorios, El ne-a creat. În al doilea rând, Dumnezeu nu doar transcende omul, ci El cunoaște nevoile inimii noastre. Noi nu ne uităm în inima noastră pentru a găsi siguranță, odihnă. Găsim, eventual, condamnare, vinovăție. Pentru a fi eliberați, trebuie să ne întoarcem spre Dumnezeu, care cunoaște toate lucrurile, chiar și gândurile și cuvintele rele. Dar același Dumnezeu care cunoaște, poate ierta prin Mijlocitorul Isus Cristos (2:1). De aceea este mai mare decât inima noastră.
- „Să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El” (2:23) – iubirea între frați vine din poruncă, deci nu se negociază între ei. Cuvintele lui Cristos au rămas împregnate în mintea lui Ioan. Acum, când a văzut cu câte se confruntă o biserică locală, și-a amintit de porunca iubirii ca secretul comuniunii.

ii. Referințe biblice ajutătoare

Porunca iubirii ne amintește de prioritățile iubirii din evanghelie (Ioan 13:34; 15:12,17). Notează două texte biblice în afara epistolei lui Ioan care te-ar ajuta să înțelegi mai bine pasajul.

Textul 1 .....

Textul 2 .....

iii. Citate relevante

Cu mai mulți ani în urmă un prieten mi-a dat niște versuri scrise de Amy Carmichael, având titlul În acceptare găsești pacea. În primele patru strofe Amy zugrăvește imaginea persoanei în suferință care caută pacea în uitare, în activitate febrilă, în separare și retragere, și chiar în supunerea în fața inevitabilului. În cele din urmă, în cea de-a cincea strofă, cel ce suferă găsește ușurare în aceste cuvinte:

El a zis, „Voi accepta întristarea zdrobitoare
Pe care Dumnezeu mâine
O va explica fiului Său.”
Atunci tulburarea din adâncul său s-a potolit,
N-au fost degeaba cuvintele, nu degeaba:
Căci în acceptare găsești pacea.

(J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 50).

iv. Ilustrații

Căutați împreună cu toți din grup o ilustrație relevantă.

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Memorează pentru tine testele adevăratului creștinism, așa cum au fost sintetizate de Ioan:

- a. Caracterul moral
- b. Dragostea de frați
- c. Ascultarea de porunci
- d. Mărturisirea lui Isus

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

Care sunt cele două criterii pentru testul învățături adevărate prezentate de Ioan în 4:1-6?

Criteriul 1 - .....

Criteriul 2 - .....

Care dintre cele două le accentuezi mai mult în viața ta?

.....

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

PERFEȚIUNEA DRAGOSTEI (1 Ioan 4:7-21)

Cine ia inițiativa în dragoste?

INTRODUCERE

Trăim vremuri în care calitatea de creștin este adesea redusă la frecventarea unei slujbe bisericești sau la activismul religios. A fi ucenic al lui Cristos înseamnă pentru mulți o simplă titulatură golită de semnificație, iar biserica este privită ca un loc sau o clădire, și nu o comunitate formată din oameni regenerați, care se iubesc unii pe alții. Domnul Isus a precizat: „prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Astfel, a fi ucenic al lui Cristos înseamnă mai mult decât apartenența la o grupare religioasă sau participarea la activități bisericești. Ceea ce face diferența dintre un om religios și un ucenic al lui Cristos este dragostea pe care o arată față de semenii.

De ce nu este suficientă o cunoaștere teoretică a acestei dragoste? De unde anume vine această dragoste? Este ea un lucru care ți se întâmplă pur și simplu, sau un lucru pe care trebuie să alegi să-l faci? Cum poți fi atât beneficiarul, cât și agentul ei?

Pasajul pe care îl vom studia în continuare este dedicat de apostolul Ioan prezentării dragostei lui Dumnezeu și a rolului pe care aceasta îl joacă atât în regenerarea noastră, cât și în viața de credință împărtășită cu ceilalți credincioși.

Tipul de dragoste descris aici are specificul că, atunci când este trăită de om, nu se mulțumește cu declarații, ci ia inițiativa să se descopere cât mai practic. Modelul propus de Ioan, pentru a fi urmat de toți creștinii, este dragostea lui Dumnezeu Tatăl demonstrată în lucrarea jertfitoare a Fiului Său (4:9). El nu explică filozofic de unde vine iubirea și ce caracteristici teoretice ar trebui să aibă. Ioan plonjează direct în a vorbi despre dragostea care acționează, care se trăiește efectiv în relații. Aceasta e dragostea

specifică lui Dumnezeu. Parcă ar sugera că însușirea fundamentală a ființei lui Dumnezeu este dragostea.

Această dragoste rămâne în noi, spune Ioan, doar dacă o arătăm la cei de lângă noi. Atunci și Dumnezeu rămâne în noi (4:11-12). Asta ne face să privim încrezători la ziua judecății, la finalul istoriei. Dragostea elimină frica pedepsei, înlocuind-o cu încrederea (4:17-18).

Citind acest pasaj, înțelegem de ce Ioan a fost numit și „apostolul iubirii”. Nimeni nu a scris, în vremea lui, despre iubirea lui Dumnezeu așa cum a scris el. Din nou, îmbinarea de afirmație doctrinară a dragostei lui Dumnezeu și chemare la o etică a iubirii este dusă la vârf.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Acest pasaj continuă argumentul început în 4:1, extinzându-l până în 4:21 și completându-l cu câteva criterii vizibile pentru identificarea celor „născuți din Dumnezeu.”
- Afirmația „Dumnezeu este dragoste” din 4:8 este repetată în 4:16, fiind cea de-a doua afirmație doctrinară de bază a epistolei, alături de afirmația „Dumnezeu este lumină” (1:5).
- Avem aici descrierea explicită a dragostei divine manifestată față de omenire. Nu lipsește doctrina ispășirii și nici etica cristică.
- Dovada concretă a dragostei divine este lucrarea Duhului Sfânt în viața credinciosului (4:13 - o formulare aproape identică cu cea din 3:24).
- Un paragraf care abundă în formule specific ioanine prezente în toată epistola: „prea iubiților”, „să ne iubim unii pe alții”, „a rămâne în Dumnezeu”, „a cunoaște”, „a mărturisi” etc.

Contrastul dragoste/ură

Contrastul evidențiat de acest pasaj este acela între dragoste și ură (4:8,20; vezi și 2:9-11; 3:14-16). Cunoașterea lui Dumnezeu se împletește cu dragostea față de Dumnezeu. În consecință, Ioan arată că este imposibil să afirmi că Îl cunoști și Îl iubești pe Dumnezeul Cel nevăzut și să nu manifesti dragoste față de semenul tău pe care îl poți vedea. Discordanța aceasta seamănă cu ura! Cei care nu L-au cunoscut personal pe Dumnezeu, nu pot iubi cu felul de dragoste al lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu s-a manifestat dezinteresat, jertfitor, altruist. Numai când reverși acest fel de dragoste către semeni, poți spune că iubești cu adevărat. Adevărata cunoaștere a Celui divin nu înseamnă să știi ceva despre El, ci să Îl cunoști pe El.

COMENTARIILE GENERALE

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl!” (3:1a) are acum explicația. Dragostea autentică ia inițiativa, motivează la sfințire, anulează frica, aduce încrederea. Dumnezeu se dă pe Sine Însuși model, ca noi să nu mai avem nici o scuză în a nu iubi. A urî semenul și a declara că ești creștin sunt afirmații fără sens. Un creștin care a fost născut din Dumnezeu iubește normal, întrucât iubirea e mediul normal în care el trăiește. Dragostea se vede. Dragostea nu e invizibilă. Ea este văzută în fapte, așa cum noi am văzut-o în faptul jertfei lui Cristos.

Dacă dragostea adevărată înseamnă acțiune, cum ai completa în cuvintele tale următoarele afirmații?

Trebuie să ne iubim unii pe alții pentru că

.....

Dumnezeu Și-a dovedit dragostea față de noi prin faptul că ..

.....

Noi ne dovedim dragostea pentru Dumnezeu prin faptul că .....

.....

COMENTARIU SUPLIMENTAR: TIPURILE DE DRAGOSTE

Unul dintre cei mai citați autori de cărți cu teme creștine a fost profesorul de literatură engleză, la Oxford și Cambridge, C.S. Lewis. Printre cele mai apreciate cărți a fost, în limba română, *Cele patru iubiri*. Lewis dezvoltă tema celor patru feluri de iubire (numite și virtuți) prezente în relațiile dintre oameni, analizând patru termeni clasici din limba greacă și subliniind specificul fiecăreia. Primele trei (afecțiunea, prietenia și erosul) sunt considerate iubiri naturale și pot deveni periculoase dacă nu sunt marcate de a patra iubire (caritatea), de sorginte divină. Storge sau dragostea afectivă se găsește mai cu seamă între membrii familiei, fiind cea mai răspândită între oameni. Philia sau dragostea prietenească, amicală apare acolo unde oamenii împărtășesc aceleași interese și se apreciază reciproc. Eros sau dragostea erotică se naște între doi îndrăgostiți, implică atracție fizică, dar care poate sfârși în diverse forme de relații egoiste sau abuzive. Agape sau dragostea necondiționată, manifestată în caritate sau milă, definește virtutea creștină supremă, fiind născută și susținută de dragostea izvorâtă din Dumnezeu Însuși.

STRUCTURA TEXTULUI

Încearcă acum o structură detaliată personală a pasajului 4:7-11 folosind diagrama.

a) Sursa și manifestarea dragostei (4:7-11)

Ce subtitluri ai propune pentru susținerea titlului de mai sus?

1) .....

2) .....

3) .....

b) Efectele dragostei în viața credinciosului (4:12-16)

Cum ai completa două subtitluri la acest punct?

1) Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu .....

2) Dacă ne iubim unii pe alții, dragostea Lui .....

COMENTARII EXPLICATIVE

i. Cuvinte și expresii cheie

- Paragraful este poate cel mai bogat din întreaga epistolă, incluzând conceptele cheie: dragoste, cunoaștere, mântuire, rămânere, mărturisire, poruncă.
- Tandemul cunoaștere-dragoste revine din nou în acest paragraf, arătând cât de mult contează ca ceea ce cunoști să și aplici.
- Un studiu comparativ ar merita făcut separat pe legătura dintre dragoste și rămânerea în Dumnezeu în epistola lui Ioan și evanghelia lui (Ioan 15:1-11).
- La fel, dragostea este asociată, din nou, cu credința. În cuvintele lui Calvin: „Dacă cineva încearcă să separe dragostea de credință, este ca și cum ar încerca să desprindă căldura de soare.”

ii. Referințe biblice ajutătoare

Fiind o temă atât de prezentă în Biblie, notează două texte biblice foarte cunoscute de credincioși care vorbesc despre dragoste:

Din VT .....

Din NT .....

iii. Citate relevante

„Acum câțiva ani am auzit pe cineva folosind expresia, ‘Predică-ți ție însuși evanghelia în fiecare zi.’ Aceasta este ceea ce trebuie să facem pentru a ne însuși zilnic și în mod conștient evanghelia. Trebuie să ne-o predicăm în fiecare zi. Nu doar atât, trebuie să o personalizăm pentru noi înșine. Așa a făcut Pavel când a scris: Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine (Galateni 2:20). Este de asemenea de folos să personalizăm dragostea Tatălui în același mod. De exemplu, putem parafraza 1 Ioan 4:10 în felul următor, Și dragostea stă nu în faptul că [eu] am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El [m]-a iubit pe [mine], și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele [mele]” (sublinierile noastre).” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 23)

iv. Ilustrații

Căutați împreună cu toți din grup o ilustrație relevantă.

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Ce învățătură sugerează acest text despre:

(1) Dumnezeu *Tatăl* .....

(2) Dumnezeu *Fiul* .....

(3) Dumnezeu *Duhul* .....

Completează cele trei idei practice ce decurg din text:

(1) Creștinul **cunoaște**.....

2) Creștinul **iubește** .....

3) Creștinul **mărturisește**.....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

Sugerează două practici sociale pe care le pot aplica membrii bisericii tale pentru a arăta dragoste față de celălalt:

Practica 1 .....

Practica 2 .....

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

PROBITATEA DRAGOSTEI (1 Ioan 5:1-12)

Cum îți exprimi dragostea?

INTRODUCERE

Tema dragostei nu s-a încheiat în capitolul anterior. Ioan continuă scriind despre dragoste prin a o combina cu credința. Dragostea trebuie probată, dovedită, mărturisită cu onestitate. Drumul spre dragoste e pavat cu credință. Contează ce crezi nu doar teoretic, ci transformator. Adevărata credință conduce la a anumită calitate sau adâncime a dragostei. Dragostea nu e doar sentiment, ci ea se vede în relații, în acțiune. E concretă, practică, palpabilă.

Altfel spus, pentru ca dragostea lui Dumnezeu să se răspândească, trebuie să existe credința în Isus Cristos (5:1). Mărturisirea despre Isus este prezentă în cel care crede, pentru că este adusă acolo prin mărturia internă a Duhului. Apoi, această mărturie este exprimată în afară cu ajutorul martorilor: Duhul, apa și sângele (5:8). Lucrarea dovedită de acești martori acoperă întreaga Evanghelie mântuitoare a lui Isus. Mărturisirea pe care Dumnezeu Tatăl a avut-o pentru Fiul Său în fața oamenilor (5:9) trebuie să se regăsească în mărturisire personală din inima credinciosului (5:10). Efectul aduce siguranța mântuirii în inimă.

Paragraful acesta ne duce la apogeul doctrinei despre mântuirea prin credința personală în persoana și lucrarea lui Isus Cristos. Nu există altă cale de mântuire, nu există altă variantă de a avea siguranța vieții veșnice. Totul este legat de persoana și lucrarea Fiului. Aceasta e mărturisirea fără de care religia creștină nu are conținut.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Paragraful apare greu de structurat.
- Avem un verset în paranteză (v. 7), ceea ce înseamnă că nu se găsește în manuscrisele vechi.
- Limbajul e parcă mai direct, ideile mai concise, parcă pregătindu-ne de ieșire din epistolă.
- Textul continuă tema dragostei, de data aceasta sprijinită de subiectul credinței personale și mărturisirii acestei credințe. Porunca iubirii și porunca credinței merg mână în mână.
- În prima parte a paragrafului, accentul cade nu atât pe obiectul credinței, ci pe conținutul ei.

COMENTARIILE GENERALE

Ioan își acționează din nou filtrele practice care dovedesc statutul celui născut din Dumnezeu: aspectul doctrinar (credința personală), aspectul etic (ascultarea de porunci) și aspectul relațional (iubirea de frați). Toate aspectele sunt prezente în paragraful nostru.

Apostolul este decis să dea o tentă pozitivă dezvoltării temei iubirii. El arată că poruncile lui Dumnezeu nu sunt grele (v. 3), pentru că cel născut din Dumnezeu biruie lumea (v. 4). Biruința asupra lumii nu trădează un triumfalism artificial, ci se bazează pe biruința lui Isus Cristos (Ioan 16:33). De aceea, Cel care este în noi „este mai mare decât cel ce este în lume” (4:4). Biruințele noastre spirituale se bazează pe biruințele Lui.

Duhul Sfânt are un rol tot mai important în epistolă. Ioan ne amintește că credința autentică este înrădăcinată în adevăr. Duhul Sfânt e Duhul adevărului. Duhul Sfânt a mărturisit adevărul despre Isus la botezul Lui (Mc. 1:10-11), la schimbarea la față (Mc.

9:7) și apoi la moartea Lui (Ioan 12:28). Duhul care a venit să-L proslăvească pe Fiul (Ioan 14:17; 15:26) este acum prezent în cei care cred în Fiul.

COMENTARIU SUPLIMENTAR: RAPORTUL DINTRE CREDINȚĂ ȘI RAȚIUNE

Vremea comunistă avea multe slogane, uneori cu scopul vădit de a-și bate joc de cineva sau de a-l disprețui. Creștinii nu au fost nici ei scutiți de asemenea etichetări, ba încă acestea erau lansate în cele mai diverse moduri și în momente importante. Una dintre cele mai populare expresii asociate credincioșilor a fost „Crede și nu cerceta!”- ca și cum numai cei obtuzi nu cercetează nimic. Nu puțini dintre noi am fost ridiculizați adesea cu această sintagmă. Creștinii însă cred că trebuie să cercetăm toate lucrurile și să păstrăm ce este bun (1 Tesal. 5:21). Credința nu este nicidecum irațională. Ea conlucrează cu știința pentru determinarea multor adevăruri. Lumea modernă în care trăim nu se mai mulțumește cu întrebarea ce credem despre un anumit lucru, ci și de ce credem așa. Este normal ca o persoană să aibă îndoieli și să-și pună asemenea întrebări. Dar lipsa unui răspuns la o anumită întrebare nu este egală cu inexistența unui răspuns. Da, trebuie să cred, însă trebuie să împlinesc credința cu raționalul ca să merg înainte. Nu cunoaștem toate lucrurile și nu le putem explica pe toate, dar asta nu impune logică că nu vedem efecte ale lucrurilor pe care nu le putem explica. Creștinii susțin această colaborare între credință și rațiune. Când însă e vorba de aspectele spirituale ale vieții (și nu numai!), ordinea contează. Biblia afirmă că „fără credință este cu neputință să-I fim plăcuți lui Dumnezeu” (Evrei 11:6). Credința poate deschide căi noi de cunoaștere.

STRUCTURA TEXTULUI

Încearcă acum o structură detaliată personală a primului pasaj (5:1-12) folosind diagrama.

a) (5:1-5) Dragostea și credința personală

(1) v. 1-3 .....

(2) v. 4-6 .....

b) (5:5-12) Dragostea și mărturisirea personală

(1) v. 6-9 .....

(2) v. 10-12 .....

COMENTARIU EXPLICATIV

i. Cuvinte și expresii cheie

Ce înseamnă că Isus a venit „cu apă și cu sânge” (v. 6)? Apa e posibil să se refere la botezul lui Isus primit de la Ioan Botezătorul, sau chiar la botezul pe care El l-a făcut prin Duhul Său celor care cred. Sângele e posibil să se refere la lucrarea ispășitoare a lui Isus Cristos de pe cruce. Amândouă lucrările Fiului sunt vitale pentru credință. Accentul pus pe tandemul apă-duh elimină varianta îmbrățișată de unii creștini de atunci de a mărturisi doar botezul lui Isus, fără a mărturisi și jertfa Lui. Linia de interpretare sacramentalistă, care vede în cele două lucrări taina botezului și a Cinei, nu are susținere în epistolă. Ideea poate ajuta pe cineva la meditație, nicidecum la învățătură. Nici linia de interpretare care trimite la răstignirea lui Isus, unde din trupul Lui a curs sânge și apă, nu are acoperire suficientă.

Păstrăm așadar interpretarea clasică unde cele două elemente vizează două lucrări reprezentative ale lui Isus: apa ca semn al începutului lucrării misionare prin botez, iar sângele ca semn al lucrării ispășitoare prin jertfa de pe cruce.

ii. Referințe biblice ajutătoare

Notează două texte biblice din Evanghelia lui Ioan care te-ar ajuta să înțelegi mai bine pasajul.

Textul 1 .....

Textul 2 .....

iii. Citate relevante

„Pentru omul evlavios, Dumnezeu este centrul și ținta vieții. Fiecare circumstanță și fiecare activitate din viață, în domeniul lucrurilor trecătoare sau al celor spirituale, este privită prin lentila faptului de a fi centrată în Dumnezeu sau nu. Cu toate acestea, o astfel de viață centrată în Dumnezeu poate fi dezvoltată doar în contextul unei relații intime în continuă creștere cu Dumnezeu. Nimeni nu va dori cu adevărat să-I placă lui Dumnezeu sau să-L glorifice fără a avea o astfel de relație. Dacă ai urmărit raționamentul meu de până aici, ai putut vedea că nici un creștin nu are o evlavie desăvârșită și, în măsura în care nu suntem deplin evlavioși, va exista în noi o anumită doză de neevlavie. Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem cu sinceritate și umilință este următoarea: În ce măsură sunt eu neevlavios? Cât din viața mea trăiesc eu fără a mă gândi la Dumnezeu? Cât de multe din activitățile mele zilnice sunt desfășurate fără nici un fel de consultare cu Dumnezeu? Evlavia desăvârșită și lipsa totală a evlaviei sunt capetele opuse ale unei linii continue. Fiecare din noi se găsește undeva între cele două extreme. Singura persoană care a trăit o viață de evlavie desăvârșită a fost Domnul Isus. Și probabil nici un credincios adevărat nu trăiește la capătul opus, al neevlaviei bătătoare la ochi. Însă unde ne găsim în acest spectru? În timp ce meditezi la viața ta, amintește-ți că nu vorbim despre o comportare neprihănită în contrast cu o comportare rea și păcătoasă. Vorbim despre trăirea întregii vieți, ca și cum Dumnezeu ar fi relevant sau irelevant.” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 39).

iv. Ilustrații

Martin Buber, filozof evreu, a spus o poveste despre doi prieteni care stăteau de vorbă. - „Spune-mi, prietene, mă iubești tu pe mine?” - îl întrebă deodată primul. - „Desigur”, i-a răspuns celălalt. - „Așadar”, spuse primul, „mă iubești cu adevărat?” - „Da, absolut!” - răspunse al doilea. - „Atunci” - a întrebat din nou primul prieten - „spune-mi: Știi ce mă rănește cu adevărat?” - „Nu, prietene,” răspunse al doilea, „nu știu ce te rănește mai mult”... - „Deci”, spuse din nou primul prieten, „dacă nu știi ce mă rănește cum poți spune că mă iubești cu adevărat?”

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Probitatea dragostei decurge din realitatea nașterii din Dumnezeu. Nașterea din nou e asociată în epistolă cu trei acțiuni. Completează singur, pe baza celor trei texte, ce înseamnă a fi născut din Dumnezeu:

a) (2:29) – .....

b) (3:9) – .....

c) (4:7) – .....

Extrage din text trei idei legate de mărturisire :

(1).....

(2).....

(3).....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

a. Cum ți-ai argumenta mărturia despre credința personală în Cristos? Completează răspunsul cât mai personal.

• Cine este El pentru tine? .....

• Ce a făcut El pentru tine? .....

• Ce așteaptă El de la tine? .....

b. Împărtășiți pe scurt experiența unei mărturii personale recente a unui membru din grup. Notează-ți ce anume te-a cercetat mai mult din aceste mărturii.

.....

.....

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

CREDINȚĂ ȘI CUNOAȘTERE (1 Ioan 5:13-17)

Ce trebuie să știi și să crezi?

INTRODUCERE

Ioan se apropie de încheierea epistolei sale. A urmărit același scop ca atunci când și-a scris evanghelia: cei care citesc să creadă că Isus e Fiul lui Dumnezeu și astfel să fie siguri de viața veșnică (1 Ioan 5:13; Ioan 20:31). Numai această credință duce la bucuria părtășiei cu Dumnezeu.

Obiectivul lui Ioan nu a fost ușor de atins pentru unii creștini. Un motiv era acela că, în bisericile din primul veac, au apărut învățături false cu privire la credință, tulburând liniștea credincioșilor. Cum să le aducă din nou pace în inimă? Cum să-i asigure de realitatea experienței lor cu Isus Cristos? Ioan le amintește mereu despre baza credinței lor, găsită doar în relația personală cu Fiul lui Dumnezeu. Oricine crede în Numele lui Isus are certitudinea vieții veșnice (5:11-13).

În acest paragraf, Ioan nu caută atât să-i convingă pe necredincioși de adevăr, ci să întărească credința credincioșilor, ispitiiți continuu de îndoială. Principiul lui Ioan este cât se poate de clar și sigur: cine are în inima lui pe Fiul lui Dumnezeu ca Domn, trebuie să știe că posedă viața Lui, viața eternă. Reperul vieții creștine este credința bazată pe cunoașterea personală a lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. De aceea, indiferent de încercările vieții, un creștin nu cedează, fiind ancorat într-o credință certă, derivată dintr-o întâlnire personală incontestabilă cu Dumnezeu în centrul ființei lui.

Certitudinea aduce încrederea și îndrăzneala de a cere lui Dumnezeu să intervină în viața credinciosului (5:15). Relația cu Dumnezeu îi va trasa și limitele cererii sau rugăciunii (5:16). O dată cu siguranța relației vine și echilibrul discernerii spirituale.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Ioan se îndreaptă spre epilogul epistolei sale.
- Scopul imediat al paragrafului este recapitularea siguranței mântuirii în viața creștinilor.
- Consemnăm și subiectul adiacent al rolului rugăciunii în viața comunitară, abordat practic pentru prima oară în epistolă, în contextul mijlocirii pentru frați.
- Tonusul epistolei este ridicat de Ioan prin a apela la îndrăzneala în comunicarea cu Dumnezeu, ca rezultat al siguranței mântuirii.
- Brusc și fără multe detalii, Ioan inserează subiectul dificil al păcatului care duce la moarte (5:15-16), fără însă a sacrifica linia principală a cărții.

COMENTARIU SUPLEMENTAR: PĂCATUL CARE DUCE LA MOARTE

Ioan ne învață cum să ne raportăm la situația în care vedem pe cineva săvârșind un oarecare păcat. Primul gând al lui Ioan este să ne îndemne la a ne ruga pentru acea persoană, pentru ca Dumnezeu să se îndure de el și să-i ofere posibilitatea de a crede în Isus și a avea astfel viața veșnică. Însă, dacă se observă că un frate, deci un credincios creștin, a făcut un păcat care duce la moarte, rugăciunea pentru un astfel de păcat să înceteze. Ioan nu spune ca rugăciunea pentru cel care a făcut păcatul să înceteze, ci doar pentru păcatul în sine. Peste tot în NT suntem încurajați să ne rugăm pentru toți cei ce comit păcat. Ioan precizează că, deși orice nelegiuire e păcat, nu orice păcat duce la moarte. La ce se referă Ioan aici, când nominalizează păcatul care duce la moarte? Interpretarea clasică în spațiul evanghelic merge pe linia învățăturii din evanghelii. Mai precis, referința este la situația în care Isus de-

scrie blasfemia (hula) împotriva Duhului Sfânt ca păcatul care nu are iertare, nici în veacul acesta, nici în cel viitor (Marcu 3:28-30). A atribui lucrările Fiului lui Dumnezeu puterilor întunericii înseamnă a-L respinge pe El și lucrările Lui, ceea ce sugerează o opoziție premeditată și care anulează singura cale de mântuire (ca în Evrei 6:6 și 10:29). În contextul epistolei lui Ioan, cei care distorsionează voit singura cale de a avea viața veșnică, adică credința în jertfa ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu pentru noi, înseamnă că săvârșesc un păcat care atentează la caracterul și lucrarea lui Dumnezeu în mântuirea noastră. Deci, cum să te rogi pentru ceva ce este contrar căii de mântuire realizate de Dumnezeu? Interpretările recente ale acestui text dificil păstrează o parte din ideile prezente în linia clasică, dar sugerează o înțelegere mai largă a tematicii, în contextul scrierilor ioanine. Păcatele făcute cu voia care arată clar că cineva nu este născut din nou, dar sunt comise de o persoană care se folosește de elemente spirituale specific creștine, se poate spune că intră în categoria păcatului (folosit aici în sens generic, cuprinzând toate păcatele de un anumit tip) care duce la moarte. Rugăciunile noastre, ne spune Ioan, nu trebuie să susțină pe acei oameni care fac astfel de păcate. Delimitarea între ce este lumină și întuneric, dragoste și ură, credință și necredință trebuie să fie cât se poate de clară chiar și în practica rugăciunii.

COMENTARIILE GENERALE

- Scopul principal al paragrafului vizează consilierea credincioșilor atunci când trec prin descurajare, îndoială sau dezamăgire, când văd în jurul lor variante false ale adevărului creștin. Elemente false sunt prezente atât în inima credinciosului, cât și în comunitatea din care face parte. Unii credincioși făceau păcate grele, incompatibile cu statutul de născut din Dumnezeu.
- Cum să te asiguri că tot ce ai știut și ai crezut despre Dumnezeu, Fiul Său, mântuire și iertare, adevăr și puritate sunt autentice? Prezența persoanei Fiului în inimă este garanția supremă: Cine are pe Fiul, are viața!
- De aceea, un creștin născut din Dumnezeu are siguranța mân-

tuirii. Bazele acestei siguranțe sunt: caracterul lui Dumnezeu Tatăl, lucrarea Fiului, prezența Duhului, însoțite de promisiunile lui Dumnezeu în și prin Cuvântul Său.

STRUCTURA TEXTULUI

Certitudinea credinței se remarcă aici prin repetarea verbului „a ști”. Completează în cuvintele tale cele trei afirmații din text care încep astfel:

Știți .....

Știm .....

Știm .....

COMENTARIILE EXPLICATIVE

i. Cuvinte și expresii cheie

- Meditează la expresia „a cere ceva după voia lui Dumnezeu” (5:14).
- Găsește într-un alt loc din NT o expresie echivalentă cu cea din 5:14: „suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut”.

ii. Referințe biblice ajutătoare

Notează alte două texte care te-ar ajuta să înțelegi mai bine doctrina despre siguranța mântuirii.

Textul 1 .....

Textul 2 .....

iii. Citate relevante

„Remediul păcatului nostru, fie el scandalos sau acceptabil, este evanghelia în toată deplinătatea ei. Evanghelia este de fapt un mesaj; folosesc aici cuvântul evanghelie ca expresie prescurtată pentru întreaga lucrare a lui Cristos în viața Lui

istorică, în moartea și învierea pentru noi, și în lucrarea Sa prezentă în noi prin Duhul Său cel Sfânt. Când spun evanghelie în deplinătatea ei, mă refer la faptul că Cristos, în lucrarea Sa pentru noi și în noi, ne mântuiește nu doar de pedeapsa păcatului ci și de domnia lui sau de puterea lui de stăpânire în viețile noastre.” (J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 20)

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Definește în cuvinte simple fundamentele siguranței mântuirii:

a) Caracterul lui Dumnezeu **Tatăl** înseamnă

.....

b) Lucrarea lui Dumnezeu **Fiul**, Isus Cristos, înseamnă

.....

c) Prezența lui Dumnezeu **Duhul** Sfânt înseamnă

.....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

Scrie mai jos două mărturii personale care i-ar putea convinge pe cei din jurul tău că ai siguranța mântuirii?

Mărturia 1 .....

Mărturia 2 .....

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

CERTITUDINEA PĂRTĂȘIEI (1 Ioan 5:18-21)

Ești sigur?

INTRODUCERE

În finalul scrisorii, apostolul Ioan vrea să-i lase pe cititorii și ascultătorii lui cu siguranța unor valori de bază creștine. Certitudinea, nu incertitudinea, caracterizează viața creștină normală.

Tot ce este esențial credinței creștine se găsește însumat în câteva expresii. Un creștin care a decis să trăiască în lumină este regenerat de puterea lui Dumnezeu și păzit de aceeași putere. Venirea lui Cristos a schimbat destinul multora. A-L cunoaște pe Fiul înseamnă a-L cunoaște ca o experiență personală directă. A-L cunoaște pe Tatăl înseamnă a-L cunoaște ca adevăr, în contrast cu idolii contrafăcuți. De aceea, Ioan își încheie epistola chemând cititorii la o părtășie autentică cu Dumnezeul adevărat, făcut cunoscut în Isus Cristos.

În final, facem o observație retrospectivă. Nu surprinde părerea unor comentatori care văd conținutul epistolei ca o prezentare în spirală. Aceasta pentru că, într-adevăr, anumite teme, idei, chiar stil literar susțin metafora spiralei. Ideile se întrepătrund și se îmbogățesc, ridicând înțelegerea adevărului expus. De exemplu, temele perechi mereu întrepătrunse cunoaștere/credință sau dragoste/ poruncă au format stâlpii de susținere a doctrinelor și practicilor prezentate de Ioan. Cel mai clar exemplu însă vine chiar la final. Tema vieții veșnice se afirmă explicit atât la începutul, cât și la sfârșitul epistolei (1:2; 5:20). Este ca și cum subiectul vieții veșnice ține laolaltă trecutul și prezentul, doctrinele învățate în trecut și siguranța credinței pentru viitor. Așa se explică de ce epistola se sfârșește prin a reveni la conceptele fundamentale creștine cu care a început: viața veșnică, Fiul întrupat, nașterea de sus, Dumnezeul adevărat, părtășia în eternitate. Semnalul dat de Ioan este clar: mesajul creștin rămâne același, pentru că Subiectul mesajului este Același.

CITIREA TEXTULUI

I. ANALIZA TEXTULUI

VEZI TRANSCRIEREA STRUCTURALĂ

OBSERVAȚII PE TEXT

- Paragraful este scurt, are doar trei afirmații despre cunoaștere și o concluzie radicală.
- Deși concentrat, pasajul repetă temele de bază ale întregii epistole.
- Domină elementele cristologice, dar se pomenește și despre ce este și ce face răul.
- Încheierea apare prea bruscă, dar este în tonul întregii epistole.

COMENTARIILE GENERALE

- Paragraful conține trei afirmații și o concluzie.
- Prima afirmație începe seria celor trei feluri de cunoaștere: (1) știm că cine e născut din Dumnezeu nu păcătuiește, (2) știm că suntem din Dumnezeu și (3) știm că Fiul lui Dumnezeu a venit. Cele trei afirmații apar ca o însumare a învățăturii cărții, un fel de articole de bază ale credinței.
- Prima afirmație subliniază că cine a avut parte de nașterea din Dumnezeu este păzit (chiar de Fiul lui Dumnezeu), nu păcătuiește (ca obișnuință) și cel rău nu se atinge de el (în sens că nu-l controlează). Aceste adevăruri vorbesc despre protecția creștinului ca o acțiune continuă, nu ocazională. A doua afirmație continuă ideea că cel născut din Dumnezeu e diferit de tot ce este rău, nu poate fi din lumea aflată sub controlul răului, el fiind acum parte a lumii lui Dumnezeu. A treia afirmație spune că Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeul adevărat și viața veșnică. Cine este născut din Dumnezeu îl cunoaște pe Dumnezeu și este în Dumnezeu. Afirmația ne întoarce la tema mare a întrupării.

- Finalul paragrafului și al epistolei conține o avertizare succintă și surprinzătoare: să ne păzim de idoli! Idolul este un fals dumnezeu, o exprimare metaforică a ceva ce ia locul lui Dumnezeu în inima omului. Posibil ca Ioan să se refere la învățătura falsă adusă în biserică de învățătorii falși, care frizau păgânismul.

COMENTARIU SUPLEMENTAR: EVITAREA IDOLILOR

Comentatorii nu au căzut de acord asupra unei singure interpretări referitoare la motivul pentru care Ioan a decis să încheie epistola cu avertizarea: Păziți-vă de idoli! O linie de interpretare literară sugerează că, în contextul religios al vremii, Ioan dorea să-i protejeze pe creștini de păcatul idolatriei, adică de a oferi efectiv jertfe idolilor. Se pare că unii dintre creștini, pentru a evita martirajul, ar fi fost tentați de a ceda în ultima clipă. Așa s-ar explica de ce Ioan le cere tuturor să fie gata a-și da viața pentru frați (3:16). Astfel, avertizarea lui Ioan vine în contextul mărturiei creștine și vizează mai mult apostazia, nu erezia. O altă interpretare preferă linia metaforică, nu literară. A te feri de idoli în contextul larg al epistolei te trimite mai degrabă la a te feri de a-ți imagina ceva fals, cum ar fi că Isus nu a venit în trup. Un idol te face să păcătuiești. Idolul, deci, prin definiție, îți plăsmuiește ispita de a face păcat, orice fel de păcat. A te feri de idol e totuna cu a te feri de păcat. O a treia linie de interpretare contextuală te menține în cadrul larg al epistolei, cu trimitere la învățătura falsă a secesioniștilor plecați din biserică. Învățătorii falși propuneau o închinare greșită, o invitație la un tip de părtășie care nu exista în realitate. De aceea, a nu-L cunoaște personal pe Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Cristos, creează contextul idolatriei, adică ispita înlocuirii adevăratului Dumnezeu cu orice altceva.

STRUCTURA TEXTULUI

- a) 5:18-19 Păzirea de păcat
- b) 5:20-21 Păzirea de idoli

COMENTARIILE EXPLICATIVE

i. Cuvinte și expresii cheie

- „A nu fi atins de cel rău” - înseamnă a nu fi controlat sau condus de păcat prin lucrarea satanei.
- „A zace în cel rău” - înseamnă a sta sub puterea răului, sub controlul lui, sau a rămâne în sfera lui de influență.
- „Cel ce este adevărat” – înseamnă Dumnezeu în natura și acțiunea Lui.

ii. Referințe biblice ajutătoare

Notează două texte biblice în afara epistolei lui Ioan care te-ar ajuta să înțelegi mai bine pasajul.

Textul 1 .....

Textul 2 .....

iii. Citate relevante

„...ar trebui să implicăm unul sau mai mulți credincioși în luptele noastre împotriva păcatelor subtile. Desigur că aceasta ar trebui să fie o relație reciprocă, când căutăm să ne îndemnăm, să ne încurajăm și să ne rugăm unul pentru celălalt. Scriptura ne spune că este mai bine să fie „doi decât unul, căci iau o răsplată cu atât mai bună pentru munca lor; dar vai de cine este singur când cade, fără să aibă pe altul care să-l ridice!” (Eclesiastul 4:9-10). Dacă dorim să progresăm în tratarea păcatului, avem nevoie de vulnerabilitatea reciprocă a unuia în fața celuilalt și de a da socoteală unul în fața celuilalt, precum și de

rugăciunea unuia pentru celălalt și de încurajarea reciprocă.”
(J. Bridges, *Păcate respectabile*, p. 23)

iv. Ilustrații

Căutați împreună cu toți din grup o ilustrație relevantă.

II. APLICAȚIA TEXTULUI

1. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL DOCTRINAR

Ce se spune în paragraf despre cel rău?

.....
.....

Ce se spune în paragraf despre Isus Cristos?

.....
.....

2. APLICAȚIA ÎN DOMENIUL ETIC

A te feri de rău și a te feri de idoli presupune protecție spirituală.

Aplicația 1 - Cum te-ai gândit să te protejezi de idolii de azi?

.....

Aplicația 2 - Cât de des ai părtășie împreună cu cei din casa ta ca să te protejeze spiritual? În ce se concretizează practic această părtășie?

.....

3. DOUĂ ÎNTREBĂRI DE FINAL

Care este versetul tău favorit din text?

.....

Ce decizie personală ai luat în urma studiului?

.....

NOTE

